

செந்தமிழ்ச் செல்வி

திங்கள் வெளியீடு

சிலம்பு }
உள }

திருவள்ளூர் ஆண்டு ககஅந, மார்கழி
சனவரி, 1953

{ பரல்
ரு }

தமிழக எல்லை

இயற்கை பொருந்த அமைந்தது நம் தமிழ்மொழி; அது மெல்லிய ஒலிநயமும், சிறு சிறு சொற்களும் கொண்ட இனிய கனிவு செறிந்த மொழி; அம்மொழியைக் கொண்டவர் தமிழர். இவர்தம் பழமை 'கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே..... முன்தோன்றி மூத்த குடி' வாழ்க்கையர் எனப் பாராட்டப் பெறுகின்றது.

இத்தகைய நம் தமிழ்மாதர் தம் வீரப் பண்பினால் மறத்தால் மானத்தால் பண்பால் உலக மாந்தர்கட்கே வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்தனர். இவர்கள் பன்னூறு ஆண்டுகட்கு முன்னரே மொழிக்கு மரபு வகுத்தனரென்றால்—அறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நூல்கள் எழுதினரென்றால்—கல்வியில் கைத்தொழில் வன்மையில் ஓவியப்பண்பில் காவிய அமைப்பில் வணிகத்தில் நாகரிகத்தில் நனி சிறந்திருந்தனரென்றால்—'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்னும் பொதுப்படை அறத்தை உலகத்திற்கே அறைகூவி அழைத்து விடுத்தனரென்றால் அவர்தம் உயர்ச்சி மலையினும் மாணப் பெரிதாக விளங்குகின்றதன்றோ?

இவர்தம் கொற்றமிக்க வீரத்தால் தம் நாகரிகமும் கலை ஓவியம் முதலியனவும் வளர்ச்சியுற்றுப் பெருகற்காகக் குறிப்பிட்ட ஒரெல்லை வகுத்து அதனைத் தமிழகமாக்கி அரசு புரிந்தனர். இதனைக்,

* 'காடு கொன்று நாடாக்கிக்

குளந்தொட்டு வளம்பெருக்கி

பிறங்குநிலை மாடத் துறந்தை போக்கிக்
கோயிலொடு குடிநீர் இ
வாயிலொடு புழையமைத்து
ஞாயிள்தொறும் புதைநீர் இப்
பொருவேம்எனப் பெயர்கொடுத்து
ஒருவேமெனப் புறக்கொடாது
திருநிலைஇய பெருமன்னெயில்'

என்னும் பட்டினப்பாலை அடிகளால் தெளிவாம்.

அவ் வெல்லை தெற்கே குமரியாறும் வடக்கே இமயமலை
யும் கிழக்கே கீழ்க்கடலும் மேற்கே மேல்கடலும் எல்லையாகக்
கொண்டு, சேர சோழ பாண்டியரென முப்பிரிவினராக மன்னர்
கள் ஆண்டு வந்தனர். அதன்பின், சிறிதுகாலஞ் செல்ல ஆட்சி
மாறுபட்டுப் பற்பலர் இந்நாட்டை நாடிவந்த காலத்து மேற்
குறித்த வடவெல்லை சுருங்கி வேங்கட மலையளவாக நின்றது.
பழங்கால நூல்கள் நமக்கு இதன் உண்மையை விளக்கி
நிற்கின்றன.

* 'தென்குமரி வடபெருங்கல்
குணகுடகட லாவெல்லைத்
தொன்றுமொழிந்து தொழில்கேட்ப
வெற்றமொடு வெறுத்தொழுகிய
கொற்றவர்தம் கோனாகுவை'

எனப் பாண்டியன் பெருமையை விளக்கிப் போந்த மதுரைக்
காஞ்சி யடிகளால் 'வடபெருங்கல்' என இமயமலையைத் தமிழக
வடவெல்லையாகக் காட்டி யிருப்பதும்,

† 'பொன்னிமயக் கோட்டுப் புலிபொறித்து மண்ணுண்
டான்' என்று சோழமன்னன் பெருமை கூறவந்தபோது
இளங்கோவடிகள் இமயமலை உச்சியில் தன் புலிக்கொடியை
எழுதி நாடாண்டான் என்று கூறியிருப்பதும், மூவரசர்களை
யும் ஒன்றுபடுத்திக் கூறுங்கால்,

‡ 'வன்சொல் யவனர் வளநாடு வன்பெருங்கல்
தென்குமரி யாண்ட செரு வில் கயல் புலியான்.'

என்று கூறுவதாலும்,

§ 'வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்
தெனாஅது உருகெழு குமரியின் தெற்கும்
குணாஅது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்கும்
குடாஅது தொன்றுமுதிர் பௌவத்தின் குடக்கும்.'

*மதுரைக் காஞ்சி: ௭0 - ச. †-‡ சிலப்பதிகாரம், கள, உள்வரி: ௨;
உக: ஊர்-௩. § புறம்: கூ.

என்று பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை வாழ்த்திய காரிகிழார் பொன்மொழியானும் தெள்ளத் தெளிய விளங்குகின்றன. பிற, பழந்தமிழ் நூல்களானும் தற்கால ஆராய்ச்சியில் கண்ட மொகஞ்சோ தரோ ஹாரப்பா நாகரிகத் தாலும் தமிழக எல்லை—நாகரிகம்—வரையறுக்கப் பெற்றது காண்க.

பிற்கால இவ் வெல்லை சுருங்கிய வரலாற்றுண்மைக்குச் சான்றாகத் தொல்காப்பிய இலக்கண நூலுக்குப் பாயிரம் வகுத்த பனம்பாரனார்,

* 'வடவேங்கடம் தென்குமரி

ஆயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து '

என்றும்,

† 'குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடம்

எனுநான் கெல்லையின் இருந்தமிழ்.'

என்று, பிற்காலத்து நன்னூல் சிறப்புப் பாயிரத்தும் காணக்கிடக்கின்றன.

ஆகவே, தமிழகம் தொன்றுதொட்டு வடக்கே இமயமலை வரை சென்று அமைந்த வரலாறும், அப்பால் அவ் வெல்லை பல வகைப் போர்களினால் ஒருவர்கை மாறி மாறி வந்தமையானும் பிற்காலம் வேற்று நாட்டாரான ஆங்கிலேயர் கையிற் சிக்குண்டு நூற்றைம்பது ஆண்டுகட்கு மேற்பட்டு அவர்கட்கு அடிமையாகக் கிடந்து தற்செயலாற்ற ஒண்ணாதிருந்தமையானும் தமிழர் தம் கலையை மறந்தனர்; பண்பையும் படிப்படியாகக் குறைய விட்டனர்; அமிழ்தினும் இனிய தமிழ்மொழியைக் கற்றற்கும் பேசற்கும் அருவருப்புற்றனர்; அவர் தமிழில் சொற்பொழிவு ஆற்றவொண்ணா நிலையில் ஆங்கிலமொழி மோகத்தில் துவக்குண்டு கிடந்தனர். அதனால் கலை இசை பண்பு நாகரிகம் முதலியனவற்றைக் கைந்நழுவ விட்டதைப்போலவே தம் நாடாகிய தமிழக எல்லையை வரையறுத்துக் கொள்ளாராய் 'யார் ஆண்டாலென்ன?' என்னும் இழிநிலை மனக்கொள்கையை உடையராக வாழ்ந்து வந்தனர்.

பிற்காலம் நல்வாய்ப்பினால் காந்தியடிகள் போன்ற பெரியோர்கள் முயற்சியால் காங்கிரசுப் பேரவைமூலம் வெள்ளையர் கைப்பிடிப்பினின்றும் இந்தியப் பெருநாடு விடுதலை யடைந்த போது, அதன் ஒரு பகுதியான நம் தமிழகமும் விடுதலை பெற்றது.

* தொல்; பாயிரம் : க.

† நன்னூல், சிறப்புப்பாயிரம்.

காங்கிரசுப் பேரவைத் திட்டத்தில் மொழிவாரி மாநிலமாகப் பிரித்துத் தனி ஆட்சியாக்கி அவ்வாட்சியெல்லாம் ஒன்றாக இணைந்து இந்தியப் பெருநில ஆட்சியின்கீழ் இயங்குமென்னும் திட்டமும் உள்ளது.

ஆனால், நாட்டின் நிலைக்கேற்பச் சிறிதுகாலம் முன்பின்கை அமைக்கலாமென அரசியலார் எண்ணியிருந்தனர். இதற்குள் ஆந்திரநாட்டினர் ஆத்திரப்பட்டனர்; ஆந்திரநாட்டை இந்தியப் பெருநிலத்தினின்றும் தனி ஆந்திர மாநிலமாக்க வேண்டுமென்னும் கொள்கையை வற்புறுத்திவந்தனர், அந்நாட்டு அரசியற் குழுவினரும் நாட்டுநலங் கருதும் அறிஞருமாகிய ஒரு சிலர். அவருள் பொட்டி சீராமலு என்பவரும் ஒருவர். அவர் சென்னை யுடன் சேர்ந்த—தமக்குச் சென்னை உரிமையாகக்கொண்ட ஆந்திர மாநிலம் வேண்டுமென விரும்பி ஐம்பத்தெட்டு நாட்கள் வரை உணவின்றி வடக்கிருந்து தம் உயிரை—அரும்பெறல் ஆவியை—ஆந்திர மாநில உரிமைக்காகக் கையுறை கொடுத்தார். அவர் தம் குறிக்கோள் போரிட்டுப் புறப்புண்ணுணி உயிர்நீத்த நம் பழந்தமிழர் குறிக்கோளுக்கு ஒத்ததாகவும் பாராட்டத் தக்கதாகவும் அமைந்தது; தன்னலமற்றது; உயரியது; சிறந்தது; ஆனாலும், பிறர் உடைமையான—தமிழர் தனிச்சொத்தான—சென்னைநகரையும் தாம் பிறந்த ஆந்திர மாநிலத்தோடு ஒன்றுபட்டுச்சேர இணைத்துக் கேட்பதைத் தமிழராகிய நாம் எங்ஙனம் பாராட்டுவது? யாருக்கும் ‘பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னுடும் நற்றவ வானிலும் நனி சிறந்தனவே.’ அவ்வாறிருக்கத் தம் மாநிலத்தோடு பிறர் பெருநகரத்தை உரிமையாகக் கேட்பது, பிறன் மனைவியை அயலான் ஒருவன் விரும்புதலையொக்கும். மேற்கூறியவாறு தமிழகஎல்லை வடக்கண் பொன் மலைவரை வளர்ந்து நின்றது, வெறுங் கட்டுக்கதையல்ல; வரலாற்றுண்மை; மேல்நாட்டறிஞர் தம் அரிய ஆய்வுகள் வழியும் நன்கு தெளித்துரைத்தது. அஃது இக்காலத்து அந்த எல்லை அளவு குறைந்து வடக்கு எல்லை வடவேங்கடம்வரை நிற்கின்ற தென்றால் — அதுவும் காலவேறுபாடே. அதுவரையுடைய சென்னைமாநிலத்தோடு சார்ந்த தனித்தமிழ்மாநிலம் அமைக்கப் பெறல்வேண்டும்; தமிழர் பிறர் உடைமையை விரும்பாத நடுநிலையாளர்; அவர் பிறர் பொருளை நஞ்செனக் கருதும் நயனுடையர்; “நடுவின்றி நன்பொருள் வெஃகிற் குடிபொன்றிக், குற்றமும் ஆங்கே தரும்” என்னும் தெய்வமறை தோன்றிய திருநாட்டினர்; அந்நாட்டினர் பிறர் பொருளை வெஃகார்; வெஃக வேண்டிய கட்டாயமும் இல்லை. எனவே, நடுநிலையோடு சென்னையோடுசார்ந்த தனித்தமிழ் . மாநிலமே வேண்டற்

பாலது; அமைத்தற்குரியது; நாங்கள் விரும்புவது—கேட்பது—ஆந்திரநாட்டையன்று; கன்னடத்தையன்று; துளுவத்தையன்று; பிற வேறு நாட்டையுமன்று; எங்கள் பொருள் எங்கட்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்பதே.

ஆகவே, தமிழ்ப்பெரு மக்களே! இன்று ஆந்திரர், துங்கி னவன் தொடையில் கயிறு திரிப்பதுபோல், தமிழராகிய நாம் வாளா இருக்கின்றோமெனக் கருதிச் சென்னையைக் கவர மடிதற்று முன் நிற்கின்றார்கள். சென்னை நகரம் தமிழ்மாளில அமைப்போடு இணைக்கப்பட வேண்டுவதே; என்றும் இன்றும் தமிழகத்தோடேயே அது சார்ந்திருக்கின்றது. அதற்கு அதன் பெயரும் அதன் பகுதிப் பெயர்களுமே சான்று கூறுகின்றன.

கோடம்பாக்கம், நுங்கம்பாக்கம், சேப்பாக்கம் என்னும் பகுதிகளின் பெயர்கள் எம்மொழிப் பெயர்களாக உள்ளன? 'பாக்கம்' என்னும் பெயர் கடற்கரையைச் சார்ந்த ஊர்களைக் குறிக்கும். இதனை,

* 'கொழங்காந்தள் மலர்நாகத்துக்
துடிக்குடினாகுக் குடிப்பாக்கத்து'

என்னும் பொருநராற்றுப்படை அடிகளும்,

† 'புடைகுழ் தெங்கின் முப்புடைத் திரள்காய்
ஆறுசெல் வம்பலர் காய்பசி தீரச்
சோறடு குழ்சி இளக விழுஉம்
வீயா யாணர் வளங்கெழு பாக்கம்.'

என்னும் பெரும்பாணாற்றுப்படை அடிகளும்,

‡ 'செறுகுறுங் கைவினைப் பிறர்வினை யாளரொடு
மறுவின்றி விளங்கும் மருவூர்ப் பாக்கம்.'

என்னும் சிலப்பதிகார அடிகளும் பிறவும் சான்று கூறி விளக்குவனவாம்.

திருவோற்றியூர், மயிலாப்பூர், திருவல்லிக்கேணி முதலிய ஊர்ப் பெயர்களும் தமிழ்ச் சான்றோர்களான, திருவள்ளுவர், பட்டினத் தடிகள், இராமலிங்க அடிகளார் முதலிய தமிழ்ப் பெரியார்கள் வாழ்ந்ததும் இன்றும் அவர்கட்கு வழிபாடு செலுத்தும் கோயில்களும் குறிகளும் அமைந்தனவாய் இலகுவதும், பிறவா

* பொருநர்: ௨0௯—௧0. † பெரும்பாண்: ௩௬௪—௭.

‡ சிலப். ௩: ௩௮—௯.

யாக்கைப் பெரியோனான சிவபெருமான் கோயில்களும், சிறப் பாக மயிலாப்பூர் கபாலீச்சுரர் கோயிலும், அறுமுகச் செவ் வேள் அணிதிகழ் கோயில்களும், நீலமேனி நெடியோன் கோயில்களும், ஐயையாகிய காளி கோயில்களும் ஆங்காங்கே தமிழர்தம் பழங்கால இயற்கையோடு சார்ந்த குறிஞ்சி மருதம் முல்லை நெய்தல் பாலை நிலக்கடவுளர்களாக அமைத்துப் பண்டு தொட்டே வழிபாட்டுடன் இருந்து வருவதும் இதற்கு நற்சான் றாக உள்ளன.

ஆதலால், நாம் இன்னும் ஏமாற்றமடையாமல் நம் தமிழகத்தை வடக்கே வேங்கடமலையை எல்லையாக அமைத்து, இன் னும் தமிழ் மக்கள் வாழும் சித்தூர், நெல்லூர் முதலிய பல தமிழ்ச் சார்பான ஊர்களையும் உள்ளடக்கித் தெற்கே குமரி யாற்றை எல்லையாகக் கொண்டு, மேற்கே தமிழர் வாழும் பகு திகளான திருவாங்கூரைச் சார்ந்த ஊர்களை மேலெல்லையாக நிழீஇக், கிழக்கே இராமேச்சுரத் தனுக்கோடியைக் கொண்ட எல்லையாகப் பொருத்தித், தமிழகமாக்கி, நம் என்றுமுள தென் றமிழையே ஆட்சிமொழியாக நிலைநாட்டித், தமிழகத்தை ஒரு வரையறைப்படுத்தி அமைத்து நிறுவ இன்றே எழுக! இன்னே வருக! எனத் தமிழ்நன்மக்களை விரும்பி வேண்டுகிறோம். இனியும் தமிழ்நாடு தமிழருக்கே என்று வீண் வெற்றாரவாரச் சொற்கள் பேசிக்கொண்டு வீண்காலம் கடத்துவதில் பய னில்லை; எதிரி மார்தட்டிக்கொண்டு முன் நிற்கின்றான். நாம் நடப்பது நடக்கட்டும் என்று வாளா இருப்பதும் நன்றன்று.

ஆந்திரமாவிலம் தனியாகப் பிரிப்பதற்குரிய எல்லா அலுவல்களையும் பொறுப்புடன் ஆய்ந்து முடிவு செய்தற்கு இராஜஸ்தான் தலைமை நீதிபதி திரு. வாஞ்சு அவர்களை அரசிய லார் சென்னைக்கு அனுப்பியுள்ளனர். அவர் தில்லி நகரிலிருந்து புறப்பட்டு 7-1-1953 புதன் இரவு வந்துள்ளனர். அவர் நடு நின்று ஆந்திரமாவில அமைப்பு முதலியவற்றை ஆய்ந்து முடிபு கூறுவார். அவர் 'நான் முடிவு ஏதும் செய்யப்போவதில்லை' என்றும், 'பல்வேறு சிக்கலான செய்திகட்கு இயன்ற வழிகளை யும் அவைகளுள் எது சிறந்த தென்பதையும் நான் தெரிவிப் பேன்; இறுதி முடிவு இந்திய அரசியலாணைப் பொறுத்திருக்கும்' என்றும் அவர் தம் கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளனர். ஆதலால், இந்திய அரசியலாரும் இதில் சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல் போல் அமைந்து நடுநின்றாய்ந்து தமிழகஎல்லை அமைப்புக்கும் சென்னைநகரம் தமிழ்மாவிலத்துக்கே உரிமையான தென்ப தற்கும் துணைபுரிந்து அமைத்துத் தருவார்களென்று நம்பு கின்றோம்.

ஆந்திரர், தமக்குச் சென்னை கிட்டாததால் அதைத் தமிழ் நாட்டோடு சேராமல் தனியாகப்—பொதுவாக இருக்கச் செய்ய வேண்டுமென்னும் கொள்கையுடன் பேசிக்கொள்ளச் செய்து வருகின்றனர். இது, தனக்குக்கிட்டாத உண்பொருளைப் பிறரும் உண்ணாமற் கீழே கொட்டித் தொலைத்த அறிவிவி செயலை நினைவுபடுத்துகின்றது. தமிழர்கள் அவ்வாறுவிட்டு விட்டிருக்கும் கோழைகளல்லர்; போரென்ற புகலும் புனை கழல் மறவர் வீரக்குடியில் தோன்றியவர் என்பதை அவர்கட்கு அறிவுறுத்துகின்றோம்.

சென்னையை விடுத்து ஆந்திரர் தனியே பிரிந்து சென்றாலும், ஏனைய மொழியினரான கேரளர், கன்னடர் ஒட்டிக் கொண்டேயிருப்பர். அவ்வாறுனால் சென்னை தமிழ்நாட்டுக்குரிய தலைநகராக அமையாது; தமிழகமும் தனிநாடாக இருத்தலும் இயலாததாகும்.

எனவே, மேற்கூறிய வேங்கட மலையை வட எல்லையாகக் கொண்டு தனித்தமிழ் நாடாக ஆக்கி, கேரளர் கன்னடரை அவரவர்கட்கு உரிய நாட்டுக்குச் செலவிடுத்து ஆங்காங்கே அவரவர் மொழியில் ஆட்சியுறத் தனி மானிலம் அமைத்து ஆட்சிபுரியத் தூண்டி அனுப்பிவிடுதல் வேண்டும்; காற்றுள்ள போதே தூற்றிக் கொள்வதுபோல, இதுகாலை நம் தமிழ்நாட்டைத் தனித்தமிழரசு ஆட்சிக்குக் கொணர்ந்து நம் தமிழ்மொழி அடிப்படையில் முறைமன்றம், நாட்டாண்மைக் கழகம், ஊராண்மைக்கழகங்கள் யாவும் அமைத்து நடைபெறத் தமிழ்ப்பெருமக்கள் யாவரும் ஒன்றுபட்டு முனைந்து நின்று செய்தல் வேண்டும். இம்முறை நாம் கைநீரழுவ விட்டுவிட்டால் பருந்து போன்று பிறர் கௌவிக்கொள்ள முன்நிற்கின்றனர். அவரை நம் உரிமையிற் புகாது வெருட்டி ஆட்சி நிறுவ ஒவ்வொரு தமிழ்மகனும் முன் வருதல் வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால்தான், நம் பண்டைய நிலையை பெய்துதல்கூடும். காலமுண்டாகவே செய்யாத காரணத்தால், நம் தமிழ்மொழி நூல்கள் பலவற்றைக் கறையான் சுவைகாணலாயின; கடல் தன் வயிற்றில் அடக்கிற்று; மண் உண்டு செரித்தது; இன்னும் அந்நிலை எய்தவிடலாமா? நம் கன்னித்தமிழ் என்ன நிலையில் இருக்கின்றது! ஒரு சில புல்லுருவிகள், வளர்ப்பது போற்காட்டி, தூற்றுக்குத் தொண்ணூறு சொற்கள் வட சொற்களாக மாட்டி, அதன் தூய உருவைக் குலைத்தனர்; மறைமலையடிகள் போன்ற ஒரு சில பெரியார்களால் அவை, களையப் பெற்றுச் சிறிது சிறிதாக மேம்பாடுற்று உருவுகொள்ளுந்து வருகின்றது. அதுபோன்று நம் தமிழ்மொழியை வளம்

படுத்த வேண்டாவா? அறிவியல் நூல்கள் ஆக்க வேண்டாவா? கலை காண வேண்டாவா? இசை பரப்ப வேண்டாவா? வேண்டுமேல், தமிழகத்தை இன்றே அமைக்க முயலுமின்! விழிமின்! எழுமின்! எழுந்து தலைநிமிர்ந்து நின்மின்! பாண்டியன் அமைத்த நாட்டை—சோழன் புதுக்கிய நாட்டை—சேரன் செய்த நாட்டை—ஒருப்பட்டுக் காண்மின்! காண்மின்!

‘கீலத் திரைகடல் ஓரத்திலே நின்று

நித்தம் தவஞ்செய் குமரியெல்லே—வட

மாலவன் குன்றம் இவற்றிடையே புகழ்

மண்டிக் கிடக்கும் தமிழ் நாட்டை

அமைக்க முன்வாருங்கள்! வாருங்கள்!

இவ்வாறான எல்லை கொண்ட தமிழகம் அமைத்து வேலியாயிரம் விளையுட்டாக விளைவைப் பெருக்குவோம்; உடையை உயர்த்திக் குவிப்போம்; கைத் தொழிற்சாலையைக் கண்ட கண்ட இடனெல்லாம் பரப்புவோம்; செந்தமிழை - சீரிய கூரிய தீஞ்சொல் வளத்தை - நுண்ணியற் கலையை - பொறியியற் கலையை - தமிழர் பண்பை - மறத்தை - மானத்தை - திசையனைத்தின் பெருமையெல்லாம் தென்றிசையே வென்றேற இன்னும் எல்லை யற்ற கலைகள் காண்போம்; இசை வளர்ப்போம்; காவியம் அமைப்போம்; ஒவியம் தீட்டுவோம்; நாட்டை வளப்படுத்துவோம்; இவைகளின் அடிப்படையில் அறத்தையும் அன்பையும் கொண்டு ஆக்கம் பல புரிந்து, பிறநாட்டுடன் இணைந்து பிரிவின்றியைந்த துவராநட்டின் மகிழ்மிக வளங்கொண்டு வாழ்வேமாக.

—ஆசிரியர்.

இந்தியச் சாசனங்கள் *

[டாக்டர் திரு. மா. இராசமாணிக்கம், M.A., L.T., M.O.L. (Ph. D.)]

பண்டை எழுத்துக்கள் :

எகிப்து, சீனம், பாபிலோனியா முதலிய நாடுகளில் தோன்றிய நாகரிகங்களே உலக நாகரிகங்களில் மிகப் பழமையானவை என்பது ஆராய்ச்சியாளர் கருத்து. அவ்விடங்களில் கிடைத்துள்ள எழுத்துக்களின் வளர்ச்சிக்குறிகளையும், மெக்ஸிகோ, ஈஸ்டர் தீவுகள் முதலியவற்றிற் காணப்படும் எழுத்துக்குறிகளையும் நன்கு ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சியாளர்கள், “இவ்வேழுத்து முறைகளின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் ஒருபடித்தாகவே காணப்படுகின்றன,” என்ற முடிவுக்கு வந்துள்ளனர்.

“முதலில் உடும்பின் உருவம் அவ்வுயிரைக் குறிக்க வரையப்பட்டது. பின்னர் அவ்வுருவம் அவ்வுயிரைக் குறிக்காமல் நிலத்தைக் குறிக்கப் பயன்பட்டது. முதலில் வரையப்பட்டது ‘உரு எழுத்து’ எனப்படும். பின் குறிக்கப்பட்டது சித்திர சங்கேதக்குறி (சூழ்உக்குறி) எனப்படும். சீனம், எகிப்து முதலிய பண்டைய நாடுகளில் இச் சங்கேதக்குறிகள் பல கிடைத்துள்ளன. நடைக்குக் கால்களும், பார்வைக்குக் கண்ணும், அதிகாரத்திற்குக் கையும், பலத்திற்குத் தோளும், வரையப்பட்டன. இங்ஙனம் ஒரு பொருளைக் குறிக்க வரையப்பட்ட சித்திரம், நாளடைவில், அப்பொருளின் பெயரைக் குறிப்பதாக மாறியது. அதுவே ‘ஒலி எழுத்து’ என்பது. அஃதாவது, ‘வேல்’ என்பதை உணர்த்தும் சித்திரம், ‘வேல்’ என்னும் பெயரையே குறிக்கத் தொடங்கியது. ஒரு மனிதனைச் சித்திரித்துக்காட்டி அவன் கையில் வேல் இருப்பதாக எழுதியுள்ள ‘தொடர்ச் சித்திரம்,’ ‘வேல்,’ ‘ஆள்’ என்னும் இரு பெயர்களைக் குறிக்கத் தொடங்கியது.

“ஆனால் இக்குறிகளைக் கொண்டு தொடர்மொழிகளையும் முற்றிய கருத்துக்களையும் எழுத இடர்ப்பாடு ஏற்பட்டது. அதனால் வார்த்தைகளை அசைகளாகவும் சீர்களாகவும் பிரித்து, ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு உருவத்தை எழுதி, அவற்றைச் சேர்த்து வாசிக்கும் முறை ஏற்பட்டது. அம்முறையும் கடினமாகத் தோன்றியதால், பின் வந்த மக்கள், சில குறிப்பிட்ட குறிகளைத் தேர்ந்தெடுத்து, ஒவ்வொரு குறியையும் அது

* கொழும்பு வானொலி நிலையத்தில் (1-11-52-ல்) பேசியது.

உணர்த்தும் வார்த்தைகளின் சிறப்பாகக் கொண்டனர். இம் முறையில் தோன்றிப் படிப்படியாக வளரத் தொடங்கியதே 'வரிவடிவம்' என்று எழுத்தாராய்ச்சியாளர் எடுத்தியம்புகின்றனர்.

தமிழ்நூற்சான்றுகள் :

மேலே கூறப்பெற்ற சித்திர சங்கேதக்குறிகளும் அவற்றின் வடிவ வளர்ச்சிக் குறிகளும் இந்தியாவில் சிந்துவெளி நாகரிகப் புதைபொருள் மீது பொறிக்கப்பட்டு உள்ளன. இவற்றால், இவை இந்தியாவிற்குப் புதியன அல்ல என்பதை அறியலாம். ஆயினும் மேலே சொல்லப்பட்ட எழுத்துக்களின் விவரங்களைத் தமிழைத்தவிர வேறு எந்த இந்திய மொழி நூல்களிலும் காணல் இயலாது. நன்னூலுக்கு உரை வகுத்த மயிலைநாதர், எழுத்துக்களை, (1) உரு எழுத்து, (2) தன்மை எழுத்து, (3) உணர்வு எழுத்து, (4) ஒலி எழுத்து என்று குறித்துள்ளார். யாப்பருங்கல இறுதிச் சூத்திரவுரையில் ஓராசிரியனுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டிய எழுத்துவகைகளைக் குறிக்குமிடத்தில் உரை ஆசிரியர், இவ்வெழுத்துக்களுக்குரிய சூத்திரங்களை மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

“காணப் பட்ட வருவம் எல்லாம்
மாணக் காட்டும் வகைமை நாடி
வழுவில் ஒவியன் கைவினை போல
எழுதப் படுவது உருவேழத் தாதும்.”

“கொண்ட வோர் குறியாற் கொண்ட அதனை
உண்டென் றுணர்த்துவது உணர்வேழத் தாதும்”

“இசைப்படு புல்லின் எழிஅல போலச்
செவிப்புல னாவது ஒலியேழத் தாதும்”

“முதற்கா ரணமும் துணைக்கா ரணமும்
துணைக்கா ரணத்தொடு தொடரிய உணர்வும்
அவற்றொடு புணர்ந்த அகத்தெழு வளியின்
மிடற்றுப்பிறந் திசைப்பது தன்மை எழுத்து.”

இவையன்றி, அச்சூத்திரவுரையில் வேறுபல எழுத்து வகைகளும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. சிலப்பதிகாரத்தில், காவிரிப் பூம்பட்டினத்துத் துறைமுகத்தில் இறக்குமதியான மூட்டைகட்குக் கண்ணெழுத்து இடப்பட்டது என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. “கண்ணெழுத்து—சித்திர எழுத்து” என்று நச்சினார்க்கினியர்

பொருள் கூறலை நோக்க, சிலப்பதிகாரக் காலத்திலும் ஒரு வகைச்சித்திர எழுத்துக்கள் குறிப்பிட்ட சில காரியங்களுக்கேனும் வழக்கில் இருந்தன என்று கருத இடமுண்டாகிறது. இவைநிற்க.

இந்திய எழுத்துக்கள்

வரலாற்று உண்மைக்குப் பொருந்தியனவாக ஆராய்ச்சியாளர் ஒப்புக்கொண்ட இந்திய எழுத்துக்கள் நான்கு வகைப்படும். அவை (1) பிராமி, (2) கரோஷ்டி, (3) திராவிட, (4) யவனணியா என்பன. இவற்றுள் யவனணியா என்பது கிரேக்கரும் அவரைச் சார்ந்தவரும் பயன்படுத்தி வந்தவை. கரோஷ்டி என்பது வடமேற்கு இந்தியாவின் ஒரு பகுதியில் ஏறத்தாழ கி. பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டில் வழக்கில் இருந்த எழுத்து முறையாகும். பிராமி என்பது அசோகனுடைய கல் வெட்டுக்களிலும், கி. மு. முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளிலும் தென் இந்தியக் குகைகளிலும் காணப்படும் எழுத்துக்களாகும். பிராமி எழுத்துமுறை மேற்சொன்ன இரண்டு எழுத்து முறைக்கும் மாறுபட்டது. பிராமி எழுத்துக்களை நன்கு ஆராய்ந்த அறிஞர்கள், அது தமிழுக்கென அமைக்கப்பட்ட குறியாகலாம் எனக் கருதுகின்றனர். திராவிட என்பது வட்டெழுத்து. உருவெழுத்து முதலிய நிலைகளைத் தாண்டி அகர வரிசை எழுத்துக்களைப் பெற்ற பிராமி லிபி, ஏறத்தாழக் கி. மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்திற் புகுந்து, நாட்டுநிலைக்கேற்பச் சிறிது வளர்ச்சியடைந்து வட்டெழுத்தாக மாறியிருத்தல் வேண்டும் என்று அறிஞர் கருதுகின்றனர். வட்டெழுத்து ஒருகாலத்தில் தமிழகம் முழுவதும் வழக்கில் இருந்திருத்தல் வேண்டும். தொண்டை நாட்டிலும் காவிரி வரையுள்ள தமிழகத்திலும் பல்லவராட்சி ஏற்பட்ட பிறகு, பல்லவராற் போற்றி வளர்க்கப்பட்ட பிராமி லிபியின் வழிவந்த கிரந்தமும் அதனை ஒட்டி வளர்ந்த கிரந்தத்தமிழும் வழக்காறு பெறத்தொடங்கின. அக்காலத்தில் பல்லவராட்சி ஏற்படாத பாண்டியநாடு, சேரநாடு, கொங்கு நாடுகளில் வட்டெழுத்து வழங்கிவந்தது.

பல்லவர்க்குப் பின்பு தென்னிந்தியா முழுவதையும் ஒரு குடைக்கீழ் வைத்தாண்ட சோழர் காலத்தில் கிரந்தத் தமிழே பெருவழக்குப் பெற்றது. சோழர்க்குப்பின் தமிழகத்தை ஆண்ட விஜயநகர அரசர் காலத்திலும் மகாராஷ்டிர மன்னர்கள் காலத்திலும் நாகர எழுத்துக்கள் தமிழகத்தில் இடம் பெற்றன.

இந்தியச் சாசனங்கள் :

இந்திய எழுத்துக்களைப்பற்றி இதுகாறும் கூறப்பெற்ற விவரங்கள், இந்தியாவில் உள்ள கல்வெட்டுக்களில் இருந்தும் செப்பேடுகளிலிருந்தும் தெரிவனவாகும். ‘இந்திய சாசனங்கள் எவ்வாறு தோன்றலாயின?’ என்பது அடுத்தெழும் வினாவாகும். பிராமி எழுத்துக்களைக்கொண்ட அசோகன் காலத்துக் கல்வெட்டுக்கள் பௌத்தசமயக் கொள்கைகளை மக்களிடம் பரப்புவதற்காக உண்டானவையாகும். பின் வந்த பட்டயங்களும் கல்வெட்டுக்களும் கல்வியிற் பெரியவர்க்கும் வீரர்கட்கும் கோவில்கட்கும் அவ்வப்போது நிலதானம் முதலிய தானங்கள் செய்யப்பட்டபோது எழுதப்பெற்றவையாகும். ஒரு பொருளைக்குறித்துக் கல்லில் வெட்டி, அக்கல்லைப் பலரும் சேர்ந்து பார்க்கத்தக்க கோவில்போன்ற பொது இடங்களில் பதித்து மக்களைக் காணச்செய்வது நம் நாட்டில் இன்றளவும் இருந்துவரும் வழக்கமாகும். போரில் இறந்த வீரனுக்குக் கல்நாட்டி, அதன் அடியில் அவனுடைய பெயரையும் சிறப்புக்களையும் வெட்டுவித்தல் தொல்காப்பியத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது.

அரசர்கள் கற்றாண்களை நாட்டி அவற்றில் தங்கள் வெற்றிகளைக் குறிக்கத் தொடங்கினதுமுதல் கல்வெட்டுக்கள் நாட்டில் மதிப்படையலாயின. ஏறத்தாழக் கி. மு. 170-இல் கலிங்கத்துப் பேரரசனாக இருந்த காரவேலன் உதயகிரியில் நாட்டிய உறதுகும்பா தூண் கல்வெட்டுக் குறிக்கத்தக்கது. தனக்கு 117 ஆண்டுகட்கு முன்பு (அதாவது ஏறத்தாழக் கி. மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டில்) தமிழக வேந்தர் ஒற்றுமையுற்று வன்மையோடு இருந்தனர் என்பதை அவன் அக்கல்வெட்டிற் குறித்துள்ளான். மோரியர் படையெடுப்புத் தமிழகத்தில் நடந்து படுதோல்வியுற்றது என்பதைச் சங்கநூல்களின் வாயிலாக அறிகிறோம். ஆயினும் அதன் காலம் புலப்படவில்லை. காரவேலன் கல்வெட்டுச் சான்றை நோக்க வலிமிக்க மோரியர் படையெடுத்துத் தோல்வியுற்றதையும் காண, அத் தோல்விக்குத் தமிழரசர் ஒற்றுமையே காரணம் என்பதையும், அப் படையெடுப்பின் காலம் கி. மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம் என்றும் ஊகித்தல் தவறுகாது. இவ்வாறு இந்தியவரலாறு காட்ட, இலக்கியத்திற்கு உறுதுணையாக உதவுவது கல்வெட்டாகும்.

கி. பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டில் பேரரசனாக இருந்த சமுத்திரகுப்தன் கி. பி. 340-இல் டெக்கான் மீதும் தென்னிந்தியாவின் மீதும் படையெடுத்துவந்தான். அவனது வெற்றியைக் குறிப்பது அல்லஹபாத்தில் உள்ள தூண் கல்வெட்டாகும். அதில் பல அரசர் பெயர்களும், அவர்கள் நாடும் ஊரும் குறிக்கப்

பட்டுள்ளன. அவற்றுள் மிகச் சிறந்த குறிப்பு—காஞ்சியை விஷ்ணுகோபன் என்ற பல்லவன் ஆண்டுவந்தான் என்பது. பல்லவர் என்ற சொல்லே சங்கநூல்களில் இல்லை. சங்க காலத்தின் இறுதியில் காஞ்சி சோழராட்சியில் இருந்ததை மணிமேகலை குறிக்கிறது. கி. பி. 340-இல் காஞ்சியில் பல்லவ வேந்தன் இருந்தான் என்பதை நோக்க, பல்லவர் சங்கப் பாடல்களில் குறிக்கப்படாமையையும் நோக்க சங்கத்தின் இறுதிக் காலம் ஏறத்தாழக் கி. பி. 300 என்று கொள்ளச் சமுத்திர குப்தனது வெற்றித்தூண் கல்வெட்டு உதவிபுரிதலைக் காணலாம்.

வடநாட்டு ஹர்ஷனையே புறங்கண்ட சாளுக்கிய வேந்தனான இரண்டாம் புலிகேசி என்பவன் சுமார் கி. பி. 642-இல் நரசிம்ம வர்மனிதம் தோல்வியுற்றான். அவனது தலைநகர் வீழ்ந்தது. அங்கொரு வெற்றித்தூண் எழுந்தது. அதில் பல்லவன் வெற்றி பெற்றதையும் வாதாபி பல்லவராட்சியில் 13 ஆண்டுகள் இருந்ததையும் அத்தூண் கல்வெட்டுக் குறிக்கிறது. தம் அரசன் ஏவலாற் சென்று வடபுலத்து வாதாபியை வென்றவர் சிறுத் தொண்டர் என்று சேக்கிழார் தமது வரலாற்றுச் சிறப்புடைய பெரியபுராணத்திற் பாடியுள்ளார். வாதாபி இவ்வாறு வீழ்த்தப் பட்ட காலம் கி. பி. 642 என்று மேற்சொன்ன கல்வெட்டுக் குறிக்கிறது. இதனால் சிறுத்தொண்டர் காலம் இன்னதென உறுதிப்படுகிறது. அதனால் அவரது சம காலத்தவர் ஆன திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், நின்றசீர் நெடுமாறர் முதலியோர் காலமும் உறுதிப்படுகிறது. வாதாபிக் கல்வெட்டுச் செய்தி பெரியபுராணச் செய்திக்கு உறுதுணையாக நின்று, சமயாசாரியர் காலத்தை அறியவும் பெருந்துணைபுரியும் பெற்றியை நாம் நன்கு உணரலாம்.

இப் பல்லவர்காலத்துக் கல்வெட்டுக்களில் மன்னன் பெயர், அவனுடைய விருதுப்பெயர்கள், அவனுடைய போர்ச் சிறப்புக்கள், கல்வெட்டு எழுந்த நோக்கம் முதலியன சுருங்கிய அளவில் குறிக்கப்பட்டன; ஆயின், கூரம் பட்டயம்போன்ற பல்லவர் பட்டயங்களில் அவ் வேந்தர்கள் செய்த போர்களின் வருணனைகள் விரிவான முறையில் வடமொழிச்சுவோகங்களாகக் காணக் கிடக்கின்றன.

மெய்க்கீர்த்தி :

பல்லவர்க்குப் பின்வந்த விஜயாலயன் மரபினரான பிற்காலச் சோழப் பேரரசருள் முதலாம் இராசராசன் காலமுதலே தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுக்களிலும் பட்டயங்களிலும் விரிவான முறையில் அரசர்தம் வெற்றிகளை முறைப்படுத்திக் கூறும்

‘மெய்க்கீர்த்தி’ இடம் பெறலாயிற்று. மெய்க்கீர்த்தி எப்படி அமைந்திருக்கு மென்பதைப் பின்வரும் உதாரணம்கொண்டு அறியலாம் :

“ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ திருமகன்போலப் பெருநிலச்செல்வியும், தனக்கே உரிமை பூண்டமை மனக்கொளக் காந்தனூர்ச்சாலை கலமறுத்தருளி வேங்கைநாடும் கங்கபாடியும் நுளம்பபாடியும் தடிகைபாடியும் குடமலை நாடும் கொல்லமும் கலிங்கமும் முரட் டொழில் சிங்களர் ஈழமண்டலமும் இரட்டபாடி ஏழரை இலக்கமும் முன்னீர்ப்பழந்தீவு பன்னீராயிரமும் திண்டிற் றவென்றித் தண்டாற்கொண்ட தன்னெழில் வளர் ஊழியுள் எல்லா யாண்டுந் தொழுதகை விளங்கும் யாண்டே செழிய ரைத் தேசுகொள் ஸ்ரீகோ ராஜகேசரிவர்மரான ஸ்ரீ ராஜ ராஜ தேவர்க்கு யாண்டு 26-ஆவது.....”

இதனால், இராசராசன் தனது 26-ஆம் ஆட்சியாண்டுக் குள் சேரநாடு, வேங்கைநாடு எனப்படும் கீழைச் சாளுக்கிய நாடு, கங்கபாடி, நுளம்பபாடி, தடிகைபாடி, குடமலைநாடு, கொல்லம், கலிங்கம், சீழமண்டலம், முன்னீர்ப்பழந்தீவு பன்னீ ராயிரம் எனப்படும் மாலத்தீவுகள் என்பவற்றை வென்று சோழப் பேரரசனாக விளங்கினான் என்பது தெளிவாதல் காணலாம்.

இவ்வாறு சாசனங்களில் இராசராசன் நுழைத்த மெய்க்கீர்த்திமுறை பின்வந்த சோழப்பேரரசர் அனைவ ராலும் கைக்கொள்ளப்பட்டது. மேலும் சோழப்பேரரசர் சமய வுணர்ச்சி மிக்கவராயிருந்தமையால், அவர்கள் காலத்தில் கோவில்கள் பெருஞ் சிறப்புற்றன; அரசன்முதல் சாதாரண குடிமகன் ஈறாக அனைவருமே கோவில்களைத் தம் முயிரெனக் கருதி அவற்றின் வளர்ச்சிக்குத் தம்மாலான அறங்களைச் செய் தனர்; அவ் வறங்களைக் கல்வெட்டுக்களிற் பொறித்தனர். எனவே, சோழர் காலத்தில் ஆயிரக் கணக்கான கல்வெட்டுகள் ஏற்பட்டன.

கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துவன :

அவை அனைத்தும் அவ் வேந்தர்தம் போர்ச்செயல்கள், அரசியல்அமைப்பு, கொடைச்சிறப்பு, சமயநிலை, நாட்டு நடப்பு, உள்நாட்டுவாணிகம், வெளிநாட்டுவாணிகம், கைத் தொழில், பயிர்த்தொழில், நாட்டுவிளைபொருள்கள், அயல் நாட்டுஉறவு, நாட்டில் வழங்கிய எண்ணல் எடுத்தல் முகத்தல் நீட்டல் முதலிய அளவைகள், பலவகை ஆடைகள், அணிகள்

முதலியனபற்றிய விவரங்களை நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. இவற்றுடன், இலக்கியங்களில் உள்ள பல விளங்காத பகுதிகட்கும் கல்வெட்டுக்கள் விளக்கம் தருகின்றன. சிறுத்தொண்டர் வாதாபி வென்ற காலத்தை உறுதிப்படுத்த வாதாபிக் கல்வெட்டுத்தானே உதவி புரிந்தது! மற்றொரு சிறந்த செய்தியையும் இங்குக் குறிக்க விரும்புகிறேன்.

தன் மைந்தனது தேர்க்காலில் பசுக்கன்று அகப்பட்டு இறந்தமைக்காக, அம் மகன் தன் ஒரே மைந்தன் என்பதையும் கருதாது, அவனைத் தேருர்ந்து கொன்ற மதுநீதிச் சோழனது வரலாறு முழுவதையும்—அதாவது, அரசன் ஏவற்படி அரச குமாரனைக் கொல்ல மனம் வராது தானே தற்கொலை செய்து கொண்ட அமைச்சன் செயல் உட்பட எந்தத் தமிழ் நூலிலும் கூறப்பட வில்லை என்பது நோக்கத்தக்கது. இந்த விவரங்களை எல்லாம் நமக்குத் தரும் நூல் பெரியபுராணம் ஒன்றுதான். அந் நூலாசிரியர் இவ் விவரங்களை எங்கிருந்து பெற்றார் எனின், அவருக்குச் சிறிது முன்னர்ப் பொறிக்கப்பெற்ற திருவாருர்க் கோவிலில் உள்ள பெரிய கல்வெட்டிலிருந்துதான் என்று கூறலாம். சேக்கிழார் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத் தவர். மேற்சொன்ன கல்வெட்டு இவ் விரண்டாம் குலோத் துங்கனுக்குத் தந்தையான விக்கிரமசோழன் காலத்தில் பொறிக்கப்பட்டது. மதுவேந்தன் ஆணையை நிறைவேற்ற மனமில்லாது இறந்த அமைச்சனது பரம்பரையினருள் ஒருவன் விக்கிரமசோழனுக்கு அமைச்சன். அவன் பெயர் பாழையு நுடையான் சந்திரசேகரன் ஆதிவிடங்களை குலோத்துங்க சோழ மாவலி வாணராயன் என்பவன்.

சந்தரநுடைய தாயாரான இசைநூனியார் திருவாருர்க் கோவில் தலைமை அர்ச்சகரான ஞானசிவாசாரியார் மகளார் என்பதைத் திருவாருர்க்கல்வெட்டே உணர்த்துகின்றது. இவ்வாறு கல்வெட்டுகள் உணர்த்தும் அரிய செய்திகள் மிகப் பல. இவை நாட்டின் பழம் பெருமைக்கு உயிர்நாடி ஆதலை நன்கு உணர்ந்தே அக்கால மக்கள் இவற்றைப் பொன்னே போலப் போற்றிவந்தனர்; அவை சிறிதும் பழுது படாதபடி எண்ணெய் பூசிப் பாதுகாத்துவந்தனர்; கல்வெட்டுக்களுக்குச் செப்பேடுகளிற் படியும் எடுத்து வைத்திருந்தனர்; பழுதுற்ற கோவிலை யிடித்துப் பழுது பார்ப்பதற்கு முன்பு, அவற்றில் இருந்த கல்வெட்டுச் செய்திகளைப் பனையோலைகளில் எழுதிக் கொண்டு, கோவில்திருப்பணி முடிந்தபின்னர், அவற்றை ஊரவையோர் காண அக் கோவிற் சுவர்களிற் பொறித்து வைத்தனர்.

ஆராய்ச்சியாளர் உழைப்பு:

இங்ஙனம் நம் முன்னோரார் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்த கல் வெட்டுகள் இடைக்காலத்தில் ஏற்பட்ட ஆட்சி மாறுபாடுகளால் கவனிக்கப் படாமற் கிடந்தன : ஆங்கில ஆட்சி ஏற்பட்ட பிறகு, ஊக்கமும் உழைப்பும் கொண்ட பலர் மேனாட்டு அறிஞர் சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இந்தியா வந்தனர். அவருட் சிலர் வடமொழி நூல்களையும் தென்மொழி நூல்களையும் ஆராய்ந்தனர். வேறுசிலர் ஒவ்வொரு மாகாண மொழியையும் உழைத்துக்கற்று ஆராயத் தொடங்கினர். முன் சொல்லப் பட்ட பிராமி, வட்டெழுத்து முதலிய எழுத்துக்கற்ற அறிஞர் சிலர் இந்தியச் சாசனங்களைப் படித்தறிய முற்பட்டனர்; அவற்றைப் படியெடுத்தனர்; இண்டியன் ஆன்டிகுவேரி (Indian Antiquary) முதலிய ஆங்கிலத்தாள்களில் வெளியிட்டு அவைபற்றிய தங்கள் ஆராய்ச்சியையும் தெரிவித்தனர். இத் துறையில் உழைத்தவருள் பிளீட் (Fleet), பேராசிரியர் வெப்பர். M. A. பார்த், H. J. ஸ்டோக்ஸ், மக்கென்ஸி, சர். டபிள்யூ. எலியட், C. P. பிரௌன், என்பவர் குறிக்கத் தக்கவர் ஆவர். இப்பெரு மக்களது உழைப்பால், கல்விசுற்ற இந்தியர் சிலர் இத்துறையிற் பயிற்சி பெறலாயினர்.

இந்நிலையில் டாக்டர் உல்ஸ் என்ற ஜெர்மானியர் இந்தியா வந்தார்; ஆயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுக்களைக் கண்டார்; அக்கால அரசப்பிரதிநிதியா யிருந்த ரிப்பன் பிரபுவிடம் (1884-1888) இந்தியக் கல்வெட்டுக்களின் அருமைப்பாட்டினை விளக்கி, அவற்றைப் படியெடுத்து ஆராய்ச்சி செய்யவும் வெளியிடவும் ஓர் இலாகாவை அமைக்கச் செய்தார். அதுவே கல்வெட்டு இலாகா என்பது. அவ்விலாகாவில் அப்பெரியாரும் இருந்து உழைத்தார். அந்நிலையில், “தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுக்கள்” என்னும் பெயருடன் அரசாங்க ஆதரவில் மூன்று தொகுதிகள் வெளிவந்தன. ஒவ்வொரு கல்வெட்டுக்கும் ஏற்ற முன்னுரை, ஆங்கிலமொழி பெயர்ப்பு, அருஞ்சொல் விளக்கம் முதலியன வெளியிடப் பெற்றன. உல்ஸ் துரைமகனுக்குப்பின் வந்த கல் வெட்டுத் தொகுதிகள் ஒன்பது ஆகும். ஆயின், அவற்றில் வேறுங் கல்வெட்டுப்பகுதிகளே வந்துள்ளன. படியெடுத்து இன்றளவும் வெளிவராத கல்வெட்டுக்கள் சில ஆயிரமேனும் இருக்கலாம். அவை அனைத்தும் தக்க அறிஞரால் விளக்கங் களுடன் வெளிப்படுமாயின், மேலும் பல உண்மைகளை வரலாற்றுஉலகமும் பொதுமக்கள்உலகமும் அறிந்து பயன் பெற இடமுண்டாகும்.

குறும்பு

[திரு. பி. லுர்துசாமி பி. எஸ்.ஸி.]

குறும்பு என்ற சொல் பொருட்செறிவும் நயமும் உடையது. குறும்பு என்பது சிற்றான், முல்லை, பாலை நிலத்தார், குறுநில மன்னர் ஆகிய பல பொருள்கொண்டு பழந் தமிழிலக்கியத்தில் பயிலுகின்றது. தற்பொழுது பேச்சு வழக்கில் 'விஷமம்' என்று சிலர் கூறும் சொல்லின் பொருள்கொண்டு வழங்குகிறது.

அரம்பு என்பதும் குறும்பு எனும் பொருளுடையது. அரட்டன் என்பது குறும்பன் எனும் பொருள்கொண்டு நூல்களில் வருகிறது. 'அரட்டமுக்கி' என்ற சொல் குறும்பர்களை அடக்குபவன் எனும் பொருளில் வழங்குகிறது. 'அரட்டை அடித்தல்' எனும் பேச்சு வழக்கும் குறும்பு பண்ணல், கேலி செய்தல் என்ற பொருளில் வழங்குகிறது.

கலகம் செய்யும் குறுநில மன்னர்களைக் குறும்பு என்று பழந்தமிழ்நூல்கள் கூறும். மாலைபைக் குறும்பென்று உருவகப்படுத்திச் சிலப்பதிகாரம் கூறும். இந்த உருவகம் மிகவும் அழகு வாய்ந்தது; நயம் பொருந்தியது; பொருட்செறிவுடையது.

“விரிகதிர் பரப்பி யுலகுமுழு தாண்ட
யொருதனித் திகிரி யுரவோற் காணேன்
அங்கண் வானத் தணிநிலா விரிக்குந்
திங்களஞ் செல்வன் யாண்டுளன் கொல்லென
திசைமுகம் பசந்து செம்மலர்க் கண்கள்
முழுநீர் வார முழுமெயும் பனித்துத்
திரைசீ ராடை யருநில மடந்தை
அரைசுகெடுத்தலம்வரும் அல்லற் காலை
கறைகெழு குடிகள் கைதலை வைப்ப
அறைபோகு குடிகளொ டொருதிறம் பற்றி
வலம்படு தானை மன்னர் இல்வழிப்
புலம்பட இறுத்த விருந்தின் மன்னரின்
.....
மல்லன் மூதூர் மாலைவந் திறுத்தென
இளைய ராயினும் பகையரசு கடியஞ்
செருமாண் தென்னர் குலமுத லாகலின்
அந்தி வானத்து வெண்பிறை தோன்றிப்
புன்கண் மாலைக் குறும்பெறிந் தோட்டி.”

மேற்காட்டிய உருவகத்தைக் காவிய உருவகம் (Epic metaphor) என்று சொல்லவேண்டும்.

இந்த உருவகம் பலவரிகளில் விளக்கமாகச் செல்கின்றது. கதிரவனை அரசனாக உருவகப்படுத்தியிருக்கிறார். நிலவை அவ்வரசனின் செல்வனாக உருவகித்திருக்கிறார். கதிரவன் மறைந்து திங்கள் தோன்றுவதற்கு இடையுள்ள மாலைக்காலம், அரசன் இறந்துபட மகன் அரசுகட்டில் ஏறுவதற்கு இடையில் குறு மன்னர்கள் கலகம் செய்யும் காலத்திற்கு ஒப்புமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. கதிரவனின் வலிமையையும், சிறப்பையும் நோக்க அரசனாக உருவகித்தது பொருத்தமே. நிலவின் தண்மையையும், மென்மையையும், வளரும் குணத்தையும் நோக்க, நிலவை மகனாகக் கூறியதும் பொருத்தமே. கதிரவனிடம் திங்கள் ஒளி பெறுவதும் ஒப்புமையாகக் கொள்ளலாம். 'குழவித் திங்கள்' என்று நிலவுக்கு இளமை கூறுவதும் 'ஒரு தனித்திகிரி உரவோன்' என்று கதிரவனுக்கு வலிமை கூறுவதும் பண்டை நூல்களின் மரபு. மகன் இளையனாயிருக்க, வேந்தன் இறந்து பட்டால் குறுநிலமன்னர்கள் கலகம் செய்வது தமிழிலக்கியமும் வரலாறும் காட்டும் உண்மை. இந்தக் கலக இடைக்காலம் குழப்பமயமானது; குறுகியது; மக்களை மயக்குவது. ஆதலின், இவ்விடைக்காலம் மாலைக்காலத்திற்குப் பொருத்தமாகக் கூறப்பட்டது. மாலைக்காலத்தில் ஒளி மங்குகிறது; பனி பெய்கின்றது; இயற்கையே மயக்கத்திலாழ்கின்றது; இம்மாலை அந்தியின் ஒளி தெளிவன்றி மயங்கிக்கிடப்பது இயற்கை நிகழ்ச்சி. உலகம் இம் முறையில் மயங்கிக்கிடப்பதை அழகாக இளங்கோ வருணித்துள்ளார். ஒரு தனிக்கதிரவன் மறைப, நிலாத் தோன்றுமுன் வான முகட்டில் உடுக்கள் பல தோன்றுகின்றன. இவ்வுடுக்களைக் குறுநில மன்னர்களுக்கு ஒப்புக்கூறலாம்.

மனிதனின் விழிப்பிற்கும் உறக்கத்திற்கும் இடையுள்ள காலம் மாலை. தலைவி தலைவனை எதிர்பார்த்து இருக்கும் வேளை மாலையே. மனிதனும் அயர்வு நீங்க மாலையையும் வீட்டையும் வரவேற்கிறான். ஆடு மாடுகள் பட்டி தொட்டி நாடுவதும், பறவைகள் கூட்டைத் தேடுவதும் இம் மாலைக்காலத்திலேயே. உயிர்கள் எல்லாம் ஏதோ ஒன்றை எதிர்பார்க்கும் காலம் மாலை; மயங்கிக்கிடப்பது மாலையின் இயற்கை; அதுபோல் மக்களும் கலக இடைக்காலத்தில் மன்னனின் மகனை எதிர்பார்த்து மயங்கி நிற்கின்றார்கள்; ஆதலின் மாலையைக் குறும்பென்றது பொருத்தம்.

மனிதனின் உள்ளத்தில் அலைக்கழித்துக் கொண்டிருக்கும் குழப்பத்தை உள்நாட்டுக் கலகத்திற்கு ஒப்பிட்டுச் சொப்பிரியர், மாக்கிபெத்திலும் ஸூரியஸ்சீரிலும் கூறியுள்ளார். இந்த உவமை சிலப்பதிகார உருவகத்தோடு ஒத்து வருவது அழகாக உள்ளது.

ஆளும் அரசனை ஒழித்து அரசபெற மாக்க்பெத் ஆசைப்படுகிறான். அந்தப்பேராசைக்கும் மனச்சான்று, பகுத்தறிவுக்குமிடையே போராட்டம் நடக்கிறது. இந்தப் போராட்டம் நடக்கும் குழப்பமய மனநிலையை, இடைக்காலத்தை, வெளியில் நடக்கும் உள் நாட்டுக்கலகத்திற்கு ஒப்பிட்டிருக்கிறார். மாக்க்பெத்தைத் தமிழ் மரபுப்படி குறும்பெனக்கூறலாம். இதுபோல், புருட்டஸ் மனதிலும் ஒரே குழப்பம். அறிவுநிறைந்த சான்றோனான புருட்டஸ் ஆராய்ந்து பார்க்கிறான். புறஉலகத்தைப் போன்று, அகத்திலும் ஒரு உலகம் இருப்பதைக் காண்கின்றான்.

“Between the acting of a dreadful thing
And the first motion, all the interim is
Like a phantasma, or a hideous dream
The Genius and the mortal instruments
Are then in Council; and the state of man
Like to a little kingdom, suffers then
The nature of an insurrection.” —Julius ceasar II .1. 62-69

‘மனிதனே ஒரு சிறு உலகம். தொடங்குவதற்கும் செய்வதற்குமிடையே உள்ளகாலம் கெட்டகனவுபோல, மங்கிய மயக்கத்தோற்றம்போல இருக்கிறது.’ என்று புருட்டஸ் சொல்கிறான். மற்றும் உள்ளத்தில் நிகழும் குழப்பத்தை, வெளி உலக உள்நாட்டுக் குழப்பத்திற்கு ஒப்பிடுகிறான்; இப்படிக் குழப்பத்திலாழ்ந்த மனிதனின் நிலை, உள்நாட்டுக் கலகத்தால் அலைக்கழிக்கப்படும் சிறுநாடுபோல் இருக்கின்றது என்று சொல்கிறான். உள்ளத்தில் நிகழும் குழப்பமான இடைக்காலத்தை, வெளியுலக அரசியல் குழப்பத்திற்கு ஒப்பிட்டதுபோல, இளங்கோவும் இயற்கையில் காணும் மயக்க இடைக்காலமான மாலையை, அரசியல் குழப்பத்திற்கு ஒப்பிடுகின்றார். இந்த ஒப்புமைகளிலெல்லாம் அடிப்படைத்தன்மை கலக்கம், குழப்பம், மயக்கமே. இதன் பொருட்செறிவையும் நயத்தையும் உணர்ந்தே கவித் தொகை, பெருங்கதை, சிந்தாமணி, மற்றும் பிறநூல்களும் இதைக்கையாள்கின்றன.

“ஆளுது கலுழ்கொண்ட உலகத்து மற்றவன்
ஏனையான் அளிப்பான்போல் இகலிருள் மதி சீப்பக்
குடைநிழ லாண்டாற்கும் ஆளிய வருவாற்கும்
இடைநின்ற காலம்போல் இறுத்தந்த மருண்மலை”
(கவி, நெய்தல்: ௧௧௮)

“நிறைகடல் மண்டில நேமி யுருட்டிய
இறைகெழு பெருவிறல் எஞ்சிய பின்னைக்
கடல்கண் ணரிந்த கைய ராகி
இடந்தொறும் பல்கிய மன்னர் போல

வரம்பில் பன்மீன் வயின்வயின் விளங்கிப்
பரந்துமீ தரும்பிய பசுலை வானத்துத்
தலைதேர்த் தானைக்குத் தலைவ னாகி
முலைப்பாற் காலத்து முடிமுறை யெய்திக்
குடைவீற் றிருந்த குழவி போலப்

.....
செங்கோட் டிரும்பிறை செக்கர் தோன்றி ”

(பெருங்கதை மலைபுலம்பல்: ச௫-௫௮)

“உரைசெய் திகிரி தனையு ருட்டி ஒருகோ லோச்சி உலகாண்ட
அரசன் ஒதுங்கத் தலையெடுத்த குறும்பு போன்றது அரக்காம்பல்”

சிந்தாமணியில்,

“ஆறிரு மதியி னெய்தி யாட்டனை யடர்த்து மற்றுன் ”

(௧௨௨௧)

என்னும் வரிகளிலும் நிலாப்போல் எழுந்து குறும்பர்களை
அடக்கினான் என்று சொல்வது இந்த ஒப்புமையின் சுருக்கமே
யன்றி வேறல்ல.

குறும்பு உருவக உவமையாகப் பயின்றுவரும் நயத்தையும்
பொருட்செறிவையும் பார்த்தோம். இனி, இச்சொல் வரலாற்
றில் எப்படி முக்கியமானது என்று பார்க்கவேண்டும். தமிழ்
நாட்டில் பழங்காலத்தில் இருவகையில் அரசர்கள் தோன்றி
னார்கள் என்பதைத் தமிழிலக்கியத்திலிருந்து உய்த்துணரலாம்.
குறிஞ்சியில் மலைகளிலும் காடுகளிலும் தேன், கிழங்கு முதலிய
இயற்கை உணவுகளை உண்பவந்த மனிதன், முல்லைநிலத்தில்
இறங்கி ஆடுமாடுகளை மேய்க்கலானான்; ஆடுமாடுகளை மேய்த்து
வாழ்ந்தபோது அவர்களிடையே தோன்றிய தலைவன் அரசு
னான்; முல்லையிலிருந்து ஆற்றோரங்களில் குடியேறிய மனிதன்
பயிர்செய்து வரலானான்; நகரங்கள் தோன்றியது: அங்கும்
அரசன் தோன்றினான்; அவனே தண்புனலுலகத்து ‘வேந்தன்’
ஆவான்.

ஆடுமாடுகளை மேய்த்த நாகரிக காலத்தில் (Pastoral
civilization) மனிதன் தோன்றியதற்குப் பலநாட்டு வரலாற்
றிலும், நமது இலக்கியத்திலும் சான்றுகள் உண்டு. ஆற்றோர
நாகரிகத்தில் (Riverside civilizations) தோன்றியவர்களே
மூவேந்தர்கள். இந்த சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் ஆடுமாடுகளை
மேய்த்தவர்களிடையே தோன்றிய அரசர்களை வென்று, அவர்
களைக் குறுநில மன்னர்களாக்கினார்கள். ஆனால், இக்குறுநில
மன்னர்கள் வாய்த்தபோதெல்லாம் கலகம் செய்துவந்தார்கள்.
சிறப்பாகப் பேரரசன் இறந்துபட, மகன் சிறியனாயிருப்பின்
இக் குறுநில மன்னர்கள் இந்த இடைக்காலத்தில் தலையெடுத்துக்

கலகம் செய்தனர். இக் குறூநில மன்னர்கள் 'குறும்பு' என்று அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் மூவரசர்களுக்கு முன்னமே முல்லை நாகரிகத்தில் தோன்றிய அரசர்களின் வழிவந்தவர்கள். இவர்களுக்குக் 'குறும்பு' என்ற பெயர் பின்னர் இடப்பட்டது.

முல்லையில் மன்னன் முதலில் தோன்றினான் என்பதற்கு 'கோன்' என்ற சொல் ஒரு சான்று. கோக்களை மேய்த்த மக்களின் தலைவன் கோன். மாடுமேய்த்தவனின் கோலே பின்னர் செங்கோல் ஆகியது. இந்த முல்லை நாகரிகத்தில் தோன்றிய அரசனின் பெயரான 'கோன்' பிற்பேரரசர்களுக்கும் பெயராயிற்று. குறும்பு முல்லைக்குப் பெயராயிருந்திருக்க வேண்டும். குறும்பும் அரம்பும் ஒரேபொருளுடையன. குறும்பு என்ற சொல்லிற்குச் சிற்றரண் என்று பொருள் உண்டு. குறூநில மன்னர்கள் அரண்கள் கட்டிவாழ்ந்தனர் என்பது இதிலிருந்து தெரிகிறது. குறும்பாடு என்றொரு ஆடும் உளது. ஆனால் 'குறும்பு' என்றசொல் தோன்றியமுறையை அறுதியிட்டுச் சொல்லமுடியவில்லை. இந்தக் குறும்புமன்னர் அடிக்கடி இடைக்காலத்தில் இடையூறு செய்துவந்ததால், இவர்கள் மாலை யோடு ஒப்புமைக்காட்டப்பட்டனர். குறும்பர் என்று ஒரு சாதியார் உளர். அவர்கள் குறும்பாடுகளின் அடர்ந்த மயிரி லிருந்து கம்பளி நெய்கிறார்கள். இவர்கள் மிகப் பழங்காலக் குடிகள் என்று தெரியவருகிறது. முல்லையிலத்தாரில் 'கோனார்' என்றொரு சாதியாரும் உளர். 'கோ' மேய்த்தவர் கோனார் ஆகினர். அடுத்த இடையர் என்ற சாதியினரும் தற்பொழுதுள்ளனர். குறும்பர், கோனார், இடையர் ஆகிய மூன்று சாதியினரும் ஒரு காலத்தில் முல்லையில் வாழ்ந்த ஒரினத்தவரே. 'இடையர்' என்ற பெயர் எப்படி வந்தது என்பது ஐயமின்றித் தெளிவாகவில்லை. குறிஞ்சிக்கும் மருதத்துக்கும் இடையிலுள்ள நிலத்தவர் என்று பொருளுடையதாயிருக்கலாம். அல்லது இடைக்காலத்தில் எழும்பும் குறூநில மன்னர்களால் ஆளப் பட்டதால், பிற்காலத்தில் இவர்கள் இடையர் என அழைக்கப் பட்டிருக்கலாம். ஆனால் 'மாலை இடைக்காலம்' போன்றவர் குறும்பு என்ற ஒப்புமைக்கும் 'இடையர்' என்ற சொல்லுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு என்பதை மறுக்கமுடியாது. ஆனால் இடத்தின் தன்மையால் பெயர்பெற்றனர் என்பதற்குச் சிந்தா மணி வரிகள் சான்றாக உள்ளன.

“நலத்தகு தொறுவி னுள்ளேன்

கோன்குடி யேன், இடையிடத்தேன்”

என்று வரும் வரிகள் 'கோன்குடி' என்றும் 'இடையிடத்தேன்' என்றும் சொல்வதை நோக்குக.

குறும்பர்கள் அரசாண்டதற்கு செவிவழிச்சான்று உளது. மிகப்பழங்காலத்தில் தொண்டைநாடு குறும்பர் நிலம் என்றழைக்கப்பட்டது. அதில் ஆடுமாடுகள் மேய்த்து வந்தனர் குறும்பர். இருபத்துநான்கு கோட்டங்களாகப்பிரித்து ஆண்டனர் என்றும், அவர்களை வென்று ஆதொண்டைப் பேரரசன் தொண்டை நாட்டை நிறுவினான் என்றும் செவிவழிச்செய்தி கூறுகிறது. மற்றும் பழந்தமிழ்ப் பாடல்களில் வரும் தாழியில் கவித்துப் புதைத்தல் என்ற வழக்கம் குறும்பர்களுடைய தனிப்பட்ட வழக்கம் என்று சில வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கருதுகிறார்கள். குறும்பர்கள் இப்போது தென்னார்காடு வடார்க்காட்டிலும் திருச்சிமா வட்டத்திலும் இருக்கின்றார்கள். குறும்பர்கள் நாடாண்டுவந்ததைப் பதிற்றுப்பத்து பாடல் ஒன்றின் மூலமும் உணரலாம்.

“கன்றுடை யாயந் தரீஇப் புகல்சிறந்து
புலவுவில் இனையர் அங்கை விடுப்ப
மத்துக்கயி ருடா வைகற்பொழுது நீனையுஉ
வரன்பயம் வாழ்நர் கழு வுள் தலைமடங்கப்
பதிபாழாக வேறுபுலம் படர்ந்து” (பதிற்றுப்பத்து: எக)

‘கழுவுளான் இடையர்க்குத் தலைவனாய் அக்காலத்துக் குறும்பு செய்தானொருவன்’ என்றும், ‘அக்கழுவுள் தலை மடங்குகையாலே, அவனைவிட்டு வேறு திறையிடாக் குறும்பர் நாட்டிலே பதிபாழாகச் சென்றனர்’ என்றும் உரை கூறியிருப்பதைக் கவனிக்கவும். திறையிட்டு வாழ்ந்தனர் என்பதிலிருந்து குறும்பர்கள் அரசு செலுத்தினர் என்பது தெரிகிறது. இடையரும் குறும்பரும் ஒருவரே என்பதும் தெரிகிறது. இக்குறும்பர்களே குறுநில மன்னர் என்பதும், அவர்கள் ‘மன்பெருமரபு’ பெற்று, மூவேந்தருடன் மகட்கொடுத்து வாழும் உரிமையுடையவர் என்றும் கருதுவது மிகையல்ல. இதனால் குறும்பர் மிகப் பழங்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் அரசு செலுத்தினர் என்பதும், முல்லை நாகரிகத்தில் முதன் முதல் மன்னர்கள் தோன்றினர் என்பதும், அவர்கள் பின்னர்க் குறுநிலமன்னராய்க் ‘குறும்பு’ ஆகினர் என்பதும் விளங்குகிறது.

மலையாளத்தில் ‘குறும்பா நாடு’ எனும் ஒரு தாலுக்கா உளது. காரைக்காலருகில் குறும்பகரம் என்றொரு ஊர் உளது. கொங்கு மண்டலத்தின் இருபத்து நான்கு நாடுகளில் குறும்பு என்பதும் ஒன்று.

“கொங்கிற் குறும்பிற் குரக்குத் தளியாய்”

என்கின்றது தேவாரம். ஆதலின் குறும்பர் ஒரு காலத்தில் தமிழ்நாடு முழுவதும் பரவியிருந்தனர் என்று கருதலாம். இக்

குறும்பரைப் பற்றியும் அவர்கள் வரலாற்றைப்பற்றியும் ஆரிய வேண்டியவை மிக இருக்கின்றன.

முல்லை நிலத்தாராகிய இக்குறும்பர், இடையர், கோனார் ஆகிய சாதியினர் இன்றும் கண்ணனைப் போற்றி வைணவத்தைக் கடைப்பிடித்து வருகின்றனர். ஆனால், இவர்களுடைய பழைய தெய்வம் எது என்பதும், அத் தெய்வத்தின் வரலாறும் ஆராய வேண்டிய தொன்று.

பழந்தமிழர் இயற்கையையே தெய்வமாக வணங்கி வந்தனர். ஒவ்வொரு திணைமக்களும் அந்நில இயற்கையைத் தெய்வமாக வழிபட்டு வந்தனர். ஆனால் மருதநிலத்தார் தங்களுடைய அரசனையே தெய்வமாகப் போற்றினர் என்று கருதவேண்டியிருக்கின்றது. குறிஞ்சியின் செம்மையான அழகுடைய இயற்கைக் காட்சியைச் 'சேயோன்' என்றும் 'முருகன்' என்றும் அழைத்தனர். அதுபோல் முல்லைநில இயற்கையை 'மாயோன்' என்றனர். 'மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்' என்ற தொல் காப்பிய வரியில் வரும் 'மாயோன்' இயற்கைத் தெய்வமே.

முல்லைக்குரிய காலம் 'மலை'. மலை என்பதின் வேர்ச் சொல் 'மா' அல்லது 'மால்'. 'மால்' என்றால் மயக்கம் என்று கூறலாம். முல்லைக்குரிய காலம் இருளும் ஒளியும் மயங்கும் காலம். பனிப்பெய்து வானம் ஒளியற்றுப் பசந்து மங்கிய ஒளி மண்டிக்கிடக்கும் காலமாகும். உலகமே மங்கிய ஒளியில் மயக்கத்திலாழ்ந்துள்ளது. மால் தரும் காலம் மாலையாயிற்று. மலைக்கால மயக்கத்தில் மாய்ந்துள்ள இயற்கையை 'மாயோன்' என்றழைத்தனர். மால் தரும் இயற்கையை 'மால்' எனும் தெய்வமாக்கினர். மால், மாய் எனும் இரு சொல்லும் ஒரு பொருள் தருவன. அதனடியாக மாயோன், மால் என்ற பெயரில் முல்லைத் தெய்வம் அழைக்கப்பட்டது. விடியற்காலமான 'உஷாக்காலத்தை' 'உமை' எனும் தெய்வமாக்கினர் வடமொழியாளர். அதுபோன்றே மலை இயற்கையைத் தமிழர் தெய்வமாக்கியதில் வியப்பில்லை. இம்மாயோன் மாலாகி, பின்னர் கண்ணன், விஷ்ணு ஆயினன் என்று கருதவேண்டும். ஆரியத் தெய்வமென்று கருதப்படும் கிருஷ்ணன் ஆரியத்தெய்வமன்று; ஆரிய-திராவிடக் கலப்பிற்குப்பின் உண்டானது என்று கருதும் வரலாற்று ஆசிரியர்கள் உண்டு. இருக்கு வேதத்தில் கிருஷ்ணன் என்றொரு கடவுள் இல்லாததை அவர்கள் காட்டுகின்றனர். சிந்து நாகரிகம், சிவ வழிபாடு ஆரியர்க்கு முற்பட்டது என்பதைக் காட்டியது. கிருஷ்ண வழிபாடும் ஆரியருக்கும் முற்பட்டது அல்லது ஆரிய-திராவிடக் கலப்பில் உண்டானது என்று கருத இடமுண்டு. கிருஷ்ணன், மாயோனாயினன் என்பதைவிட

மாயோன் பின்னர் கிருஷ்ணனோடு ஒன்றுபடுத்தப்பட்டான் என்று கூறுவதே பொருத்தம். ஆடு மாடுகளை மேய்த்து ஆயரிடை வாழ்ந்தான் கிருஷ்ணன் என்ற கதை, முல்லை நிலத்தில் ஆடுமாடு மேய்க்கும் ஆயர்களின் தெய்வமான மாயோனுடைய கதையாகமாரிய காலம் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. மாயோன் வழிபாட்டின் அடிச்சுவடு மறையவே, மாயோன் கிருஷ்ணனானான். 'மாயோன் ஓண நாளும்' என்ற மதுரைக் காஞ்சி 591-ம் வரியில் 'மாயோன்' விஷ்ணுவான முறை தெரிகிறது. ஆனால் 'ஓண' விழா மிகப் பழைய தமிழ் விழா. அது இப்போது மலையாளத்தில் மட்டும் உளது. இது வேறெங்கும் நடைபெறுததை நோக்கும்போது, இவ்விழா ஆரியவிழா என்று கருத இடமில்லை. இதில் வரும் 'மாயோன்' முதலில் இயற்கைத் தெய்வத்தைக் குறித்தது என்று கருத இடமுண்டு. புதுப்புனல் வருவதை விழாவாகக் கொண்டாடினர் மருத நிலத்தார். இப் புதுப்புனல் விழாவே இந்திர விழாவாயிற்று. தண்புனலுலகத்து வேந்தன் இந்திரன் ஆனதுபோல். இவ்வோண விழா முல்லை மக்களுடைய விழா என்று கருதவும் இடமுண்டு. இவ்விழாவில் வணங்கப்பட்ட தெய்வம் 'மாயோன்' என்றும் கருத இடமுண்டு. 'யாயாகிய மாயோளே' என்று குறுந்தொகை வரி கூறும். கருநிற முடைய காளியை 'மாயோள்' என்று பிற்கால நூல்கள் கூறும். 'காடுகிழாள்' என்றும் சில நூல்களில் ஒரு தெய்வம் வருகிறது. இவைகளுக்குள்ள உண்மைத்தொடர்பு விளங்கவில்லை. மாயோள் என்றால் அழகிய, கருமையானவள் என்பதே பழைய பொருள் என்பதும் தெரிகின்றது. ஆதலின் 'மாயோன்' அழகிய, மங்கலான, மயக்கம்தரும் இருள் சூழ்ந்த இயற்கைத் தெய்வத்தின் பெயர் என்று கருதுவதில் மிகையில்லை. இத் தெய்வத்தையே முல்லை மக்கள் வழிபட்டு வந்தனர். மாலையை வருணித்துவரும் பாக்கள் தமிழிலக்கியத்தில் எண்ணில இருக்கின்றன. மாலைபொடு புலம்பல், மாலையைப் பழித்தல் என்று பல துறைகளில் மாலைக்காலத்தைப் பற்றிய பாடல்களைப் பாடியிருக்கின்றனர். சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சிந்தாமணி, பெருங்கதை ஆகிய காவியங்களிலும், பல சங்கப்பாடல்களிலும் இந்தக் கையறு மாலையைப்பற்றிப் புலவர்கள் பாடியுள்ளார்கள்.

ஆதலின் மாலை இயற்கையில் ஆழ்ந்து மகிழ்ந்த தமிழர் அவ் வியற்கையைத் தெய்வமாகக் கொண்டாடினர் என்பதில் மிகையொன்றுமில்லை.

நாவலர் நினைவுவிழாத் தலைமையுரை*

[வித்துவான் பண்டிதர் கா. போ. இரத்தினம் எம். ஏ., பி. ஓ. எஸ்.]

நாவலர் பெருமான் இவ்வுலகைவிட்டு நீங்கி எழுபத்து மூன்று ஆண்டுகளாகின்றன. நாவலர் நினைவு விழாவையும் குருபூசையையும் பல இடங்களிலே பற்பல சங்கங்கள் கொண்டாடிவருகின்றன. வெறுங் கொண்டாட்டங்களோடு மாத்திரம் நாம் அமைந்துவிடுதல்கூடாது. நாவலர் ஒரு பெருந்தொண்டர்; நம் சைவசமயத்திற்கு உய்வைத் தேடிய தொண்டர்; தமிழ் மொழிக்குத் தலைமை தந்த தொண்டர்; இறந்தகாலத்தின் பழுதிலாத் திறத்தை நிலைநாட்டிய தொண்டர்; வருங்காலத்தின் சிறப்புக்கு வழிகோலிய தொண்டர். இத்தகையவரை நாம் போற்றவேண்டுமெனில், தொண்டு செய்தலையே நமது முதற் கடமையாகக் கொள்ளவேண்டும். அவர் செய்த தொண்டுகளை நாமும் செய்தல்வேண்டும். அவர் செய்ய விரும்பியவற்றை - செய்யத் தொடங்கியவற்றை - நாம் செய்து நிறைவேற்ற வேண்டும்.

நாவலரின் பேராற்றல்

விநாடிக்கொரு பாட்டும் நாழிகைக்கொரு நூலும் ஆக்கத் தக்க பேராற்றல் உள்ளவராக இருந்தாலும் நாவலர் அவற்றை ஆக்குவதிலே தம் முயற்சியையும் நேரத்தையும் முழுதும் ஈடுபடுத்த விரும்பவில்லை. எழுதப் படிக்கப் பயிலாத மக்களுக்கு—கல்விதற்கு வாய்ப்பில்லாது அவலப்பட்ட மக்களுக்கு—நூல்களினால் என்னபயன் உண்டாகும்? நாவலர் காலத்திலே, பொதுவாகத் தமிழ்நாட்டிலும் சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத்திலும் ஒரு பெரிய சமய மாற்றம் நிகழ்ந்தது. இம்மாற்றம் பல வழிகளில் நடந்தது. பாடசாலைகள் யாவும் சமய மாற்றஞ்செய்யும் இடங்களாக விளங்கின.

நாவலரின் பேராசை

மேனாடுகளிலிருந்து கிறித்த சமயத்தைப் பரப்புவதற்கு இங்குவந்த பாதிரிமார் பாடசாலைகள் பலவற்றை நிறுவிக்கல்வி கற்பிக்கத் தொடங்கினார்கள். அப்பாடசாலைகளிலே தமது சமயத்தைத் தழுவியவர்களையே சேர்த்தார்கள். பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்க விரும்பிய பெற்றோர் யாவரும் கிறித்த சமயத்தைச்

* மத்திய மாகாணத்துச் சைவ மகாசபையார் கொண்டாடிய நாவலர் விழாவில் நிகழ்த்தியது.

சேரவேண்டியிருந்தது. அரசினர் பாடசாலைகளைத் தாமே நிறுவாமல்விட்டது மாத்திரமன்றிப் பாதிரிமார் நடத்திய பாடசாலைக்குப் பொருளுதவியுஞ் செய்து கிறித்த சமயத்தை பரப்ப ஊக்கமளித்தார்கள். இதனாலே சைவசமயப் பிள்ளைகள் கல்வி கற்பதற்குச் சைவப் பாடசாலைகள் இல்லாமல் அவலப்பட்டனர். நம் நாட்டு மக்களின் அவலத்தைக் கண்டார் நாவலர். அவருடைய உள்ளங்கொதித்தது. தமிழுஞ் சைவமும் சிறந்தோங்க வேண்டுமெனின், மக்கள் யாவரும் சைவப் பாடசாலைகளிலே கற்று அறிவுபெறவேண்டுமென உணர்ந்தார். கல்வி கற்பிக் கிறோம் என்று கூறிக்கொண்டு சமயமாற்ற வேலையிலே முனைந்து நின்ற பாதிரிமாரின் சூழ்ச்சியை அம்பலப்படுத்தினார்; தமது சொற்பொழிவுகளினாலும் துண்டறிக்கைகளினாலும், தூங்கிக் கிடந்த மக்களைத் தட்டி எழுப்பினார்; உணர்ச்சி உள்ளவர்களாக-மானம் உடையவர்களாக - வாழ வழி காட்டினார்; சைவசமயப் பிள்ளைகள் கல்வி கற்பதற்குப் பாடசாலைகளை நாடெங்கும் தொடக்கி நடத்தவேண்டுமென்று முடிவுசெய்தார்; அதனையே தமது வாழ்வின் முழுநோக்கமாகவும் கொண்டார். இதனைப் பின்வரும் அவருடைய மணிவாசகங்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

“நிலையில்லாத என் சீரம் உள்ளபோதே என் கருத்து நிறைவேறுமோ நிறைவேறுதோ என்னுங் கவலை என்னை இரவும் பகலும் வருத்துகின்றது. அக்கருத்து இது: தமிழ்க் கல்வியும் சைவசமயமும் அபிவிருத்தியாவதற்குக் கருவிகள் முக்கிய ஸ்தலங்களடோறும் வித்தியாசாலைகள் ஸ்தாபித்தலும் சைவப் பிரசாரணஞ் செய்வித்தலுமே.”

இக்கருத்தை நிறைவேற்றுதற்காகவே நாவலர் அல்லும் பகலும் உழைத்தார்; தம் உடல் பொருள் உயிர் மூன்றினையும் நல்கினார். இதனை நிறைவேற்றுதற்காக அவர் செய்த பணிகள் பலப்பல; அவர் அடைந்த இடையூறுகளும் பல. நாட்டு நலனுக்காக அவர் பாடுபட்டாராதலின் தாம் செய்ய விரும்பியவற்றை எவர்க்கும் அஞ்சாது உண்மைவழியில் நின்று செய்தார். தம்மை எதிர்த்தவர்களை ஈற்றில் அடிபணியச்செய்தார்.

நாவலர் ஒரு புரட்சிவீரர்

நாவலர் ஒரு பெரிய சீர்திருத்தச் செல்வர்; புரட்சிவீரர். கிறித்த பாதிரிமார் தம் சமயத்தைப் பரப்ப மேற்கொண்ட வழிவகைகளை எல்லாம் சைவசமயத்தை நிலைநாட்ட அவர் கையாண்டார்; புதுப்புது வழிகளையும் மேற்கொண்டார்.

ஈழநாட்டிலே மாத்திரமன்றி இந்தியநாட்டிலும் சைவப் பாடசாலைகளைத் தொடங்கினார். பாடசாலைகளிலே படிக்கும்

மாணவர்களுக்குப் பயன்படத்தக்க பாலபாடங்கள், இலக்கணச் சுருக்கம் முதலிய நூல்களை எழுதி வெளியிட்டார். சைவசமய உண்மைகளைத் துண்டு அறிக்கை வாயிலாகவும் சொற்பொழிவுகள் மூலமாகவும் பரப்பினார். அக்காலத்திலேயிருந்த தமிழரறிஞர்கள் சொற்பொழிவாற்ற நன்கு பயின்றுகொள்ள வில்லை. சொற்பொழிவாற்றப் பலரை நாவலர் பழக்கினார்; ஒப்புயர்வற்ற நாவன்மை உடையவராகத் தாமும் விளங்கினார். இந்நாவன்மை காரணமாக நாவலர் என்னும் பட்டத்தையும் பெற்றார். ‘சபாப்பிரசங்க சிங்க’மென அறிஞர்கள் யாவரும் அவரை ஒருமுகமாகப் போற்றினர்.

செய்யுள் வடிவத்திலிருந்த சமயநூல்கள் பலவற்றை மக்கள் யாவரும், எளிதில் படித்துணருமாறு உரைநடையில் ஆக்கினார். வினாவிடைகள் மூலம் சமய உண்மைகளை மக்களுடைய மனத்திலே எளிதிற் பதியச்செய்தார். வடமொழியிலே உள்ள சமயநூல்களின் கருத்தையும் தமிழிலே எழுதிப் பரப்பினார். நூல்களைப் பதித்து வெளியிடுதற்கு அச்சியந்திர சாலையையும் நிறுவினார்.

நாவலரின் கண்டனங்கள்

அவருடைய அஞ்சாமையையும் வீரத்தையும், ஆழ்ந்தகன்ற கல்வியறிவினையும், உண்மையை நிலைநாட்ட உயிரையே கொடுக்கும் பெருஞ்செயலையும் இன்றும் நமக்குக் காட்டுவன அவருடைய கண்டனங்களே. பொதுநிலையங்களிலும், அறச் சாலைகளிலும், ஆலயங்களிலுமுள்ள குறைகளையும், கிறித்த சமயத்தைச் சேர்ந்தோர் செய்த சமய நிரந்தனைகளையும், அறிஞர்கள் எனவும் தேசத்தொண்டர்கள் எனவும் நடித்தவர்கள் செய்த பிழைகளையும் அச்சம் சிறிதுமின்றியும், அவற்றை அம்பலப்படுத்திக் கண்டிப்பதால் தமக்கு வரும் பகைமையையும் அதன் விளைவுகளையும் பொருட்படுத்தாதும் கண்டித்தார். இதனாலே கிறித்தவர்கள் மாத்திரமன்றிப் பிராமணர்களும் கோவிலதிகாரிகளும் போலிச் சைவர்களும் பிறரும் இவருக்கு இன்னல்விளைக்க முற்பட்டனர்; வசைமாரியும் பொழிந்தனர். ஆனால் நாவலரோ “நம்மை நீங்கள் எப்படித் தூற்றினும் உங்களுக்கு நன்மையாக முடிப்பவைகளை உங்களுக்கு வெளிப்படுத்துதற்கு நான் சிறிதும் தடைப்படா வண்ணம் சிவபெருமான் திருவருள் செய்க” என்று கூறினார்; நீதி மன்றத்தில் வழக்குகளும் நடந்தன. எதற்கும் அஞ்சாத ஆண்மையுடனும் அசையாத ஊக்கத்துடனும் நாவலர் பொலிந்தார்; நற்றொண்டாற்றினார்; நாடெங்கும் புகழ்பெற்றார்.

நாவலருக்கும், இராமலிங்கசுவாமிகளுக்கு மிடையில் நடந்த அருட்பா வழக்கினை அறியாதார் உளரோ?’ தேவார திருவாசகங்கள் முதலிய அருட்பாடல்களுடன் சேர்த்து அருட்பாடல் எனப்போற்றத்தக்க பெருமையும் அருட்டன்மையும் இராமலிங்கசுவாமிகளுடைய பாடல்களுக்கு உண்டா?’ என்று நாவலர் கேட்டார். கண்டித்தார்; இத்தகைய நாவலர் பெருமான் அவதரித்த நாட்டிலே இப்பொழுது தோன்றும் அருட்பாடல்களைப்பற்றி என்ன கூறலாம்?

‘கன்னாபின்னா’ பாடல்கள் அருட்பாடல்களாகுமா?

மொழி மரபு அறியாது, பேசுவது போல எழுத வேண்டுமென்று வாதிடும் அறிவிலாச் சோம்பேறிகளுடன் பேசுவது போலப் பாடவும் வேண்டும் என்று கூத்தாடுங் ‘கும்பலும்’ இப்பொழுது தமிழ் நாட்டிலே தோன்றித் தமிழ்க்கொலை செய்கிறது. முறிந்த தடி, கிழிந்த சீலை, அறுந்த கயிறு..... போன்ற பொருள்கள் பற்றியுங்கூடப் பலபாடல்கள் தோன்றுகின்றன. புற்றீசல்கள் போலத் தோன்றும் இப்பாடல்கள் உடனுக்குடனே அழிந்து வருவதை நாம் காண்கிறோம். ஆதலின், இவற்றைப்பற்றி அதிக கவலை அடைய வேண்டியதில்லை.

ஆனால், முருகன் அருளாலே இயற்றுகிறோம், ஆவேசத்தாலே பாடுகிறோம், சன்னதங்கொண்டு ஆக்குகிறோம் என்று கூறிக் கொண்டு ‘கன்னா பின்னா’ எனப்பாடித் தம் பாடல்களையும் அருட்பாடல்கள் என்று பறையறைவோரை எப்படி நாம் பொறுக்கலாம்?

“காலைப் பிடித்தேன் கந்தா
கையை யெடுத்தேன் முருகையா
சிறிய குணம் இல்லாத குமரா
பெரிய செய்கை யுடைய முருகா”

என்று வாயிலே வந்தவற்றை யெல்லாம் பாடி, இவையும் அருட்பாடல்கள்தாம் என்று இது முருகன் திருவிளையாட்டா? அன்றேற் பக்தி மயக்கமா? முத்தமிழால் வைதாரையும் வாழ வைக்கும் முருகனைப் பாட யாவார்க்கும் உரிமையுண்டு. ஆனால் ‘அவனருள் கூட்டப் பாடினோம், ஆதலினாலிவை அருட்பாடல்கள்’ என்று பிறரை ஏமாற்றுதல் கூடாதன்றோ! நம் மொழியில் அளவில்லாத அருட்பாடல்கள் உள. அவற்றைப் படித்துப் பயனடைதலை விடுத்து இத்தகைய பாடல்களைக் கட்டி நம் மொழிக்கும் சமயத்துக்கும் அவமானத்தை உண்டாக்குதல் நன்றோ?

மொழிக்கு மொழி தித்திக்கும் தேவார திருவாசகங்களிலுள்ள அன்புப் பெருக்கும், அருள்நலமும், தெய்வமணமும், புலமைத்திறனும் சிறிதேனும் இல்லாத இக்குப்பை கூளங்களையும் நம்மவர் சிலர் பொருட்படுத்திப் போற்றுகின்றார்களே. இஃது எவ்வளவு மடமை! இதனைக் கண்டால் யார்தான் நகைக்கமாட்டார்கள்? இவ்வாறு நெல்லுக்கும் புல்லுக்கும் வேறுபாடு தெரியாது ஒழுகும் நம்மவர்க்கு நாவலர் பெருமானைப் போற்றத்தானும் தகுதியுண்டோ என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

உயிர்ப்பலிஇடுங் கொடிய வழக்கம் தீங்கவேண்டும்

இனி, நம் சமயத்துக்கும் நமக்கும் அவமானத்தையும் பழிப்பையும் தரும் ஒரு கொடிய வழக்கத்தைப் பற்றியுஞ் சில கூற விரும்புகிறேன். அறியாமையாலும் அசுரத் தன்மையாலும் நம் கோயில்கள் சிலவற்றிலே இன்னும் உயிர்ப்பலியிட்டு வருகிறார்கள். இந்த அறியாயத்தை நீக்குதற்கு நாவலரும் முயன்றார். அவருடைய முயற்சி இன்னும் முற்றும் வெற்றி காணவில்லை. அவரைப் போற்றும் நாம் இந்த மாபாதகச்செயலைப் போக்கச் சிறிதேனும் முயற்சிக்கிறோமா? தெய்வத்தின் பெயரால் கொலை செய்து கொண்டாட்டம் நடத்துவதைப் பார்க்கிலும் இழிவான செயல் வேறுண்டா? நம் கோவில்களிற் சில, கொலைக் கொட்டிகளாகவும், இறைச்சிக் கடைகளாகவும், குடியார்களின் வேறியாட்டிடங்களாகவும் காட்சியளிக்கின்றனவே. இதைப் பார்த்துக்கொண்டு கண்மூடி மௌனிகளாக நாம் இருத்தல் நன்றோ! இந்தக் கொடிய வழக்கத்தை நம் நாட்டிலிருந்து அறவே ஒழித்து விடுதல் நமது கடமென்று கூறவும் வேண்டுமா? அடுத்த ஆண்டில் வரும் நாவலர்திருநாளின் முன் இதனை ஒழித்துவிடத் திட்டமிட்டு நாம் முயல்வோமாக. உயிர்ப்பலியிடும் கோயில்களையுடைய ஊர்களில் வாழும் அன்பர்கள் பலர் இப்பேரவையில் இருக்கிறார்கள். தங்கள் தங்கள் ஊரிலே இக்கொடிய செயல் நிகழாமற் செய்ய வேண்டியது தங்களுடைய கடமை யென்பதை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்றே நினைக்கிறேன்.

மேலும், நம் கோவில்களில் நிகழும் திருவிழாக்களில் நடக்கும் தாசிகளின் ஆடல் பாடல்களையும், வாணவினையாட்டுக்கள் முதலியவற்றையும் ஒழித்துவிடவேண்டும் என்று நாவலர் கூறினார்; முயற்சியும் செய்தார்! ஆனால் இப்பொழுது நடப்பதென்ன? இவற்றை நீக்குதற்கும் நாம் முயல்வேண்டும். நம் சைவசமயச் சபைகளும் சங்கங்களும் ஆடம்பரத்திலும் ஆரவாரத்திலும் பதவிவேட்டையிலும் தம் பொழுதையும்

பொருளையும் வீணாக்காது, இவற்றையும் உயிர்ப்பலியிடுதல் முதலிய கொடிய செயல்களையும் ஒழித்து விடுதற்கு வேண்டிய தொண்டுகளில் ஈடுபடும் நாள் எந்நாளோ?

பிழைமலிய எழுதுவதா நவயுகக்கலை?

அச்சிட்டு வெளியிடப்படும் நூல்களில் எவ்வித பிழையும் இருத்தல் கூடாது எனுங் கருத்து உடையவர் நாவலர் பெருமான்; பிழைகளின்றி நூல்களை எழுதியும் பதித்தும் அவர் வெளிப்படுத்தினார். திருக்குறள், திருக்கோவையார் முதலிய நூல்களைப் பிழையின்றிப் பதிக்கத் தக்கவர் அக்காலத்தில் அவரொருவரே என அறிஞர்களும் செல்வர்களும் கருதினார்கள்; அவரைக்கொண்டு அந் நூல்களையும் பிறவற்றையும் அச்சிடுவித்தார்கள். பிறர் எழுதும் நூல்களிலுள்ள பிழைகளை எடுத்துக்காட்டி கண்டிப்பதற்கும் நாவலர் பின்விற்பதில்லை. இதனால் அவருடைய காலத்திலே வெளியிடப்பட்ட நூல்கள் பிழைகளின்றிச் சிறந்தமுறையில் அமைந்து விளங்கின. ஆனால் இப்பொழுது நிகழ்வதென்ன? பரிசு பெறும் நூல்கள் பலவற்றிற் பக்கத்துக்கொரு பிழையாவது இருக்கும். ஒருமை—பன்மை, செய்வினை—செயப்பாட்டு வினை, புணர்ச்சிவிதிகள் முதலியனவற்றைச் சிறிதும் அறியாதவர்களும் நூல்கள் எழுதுகிறார்கள், பரிசும் பெறுகிறார்கள், பட்டங்களையும் சூடுகிறார்கள், சூட்டுகிறார்கள். பிழை மலிய எழுதுவது ஒரு நவயுகக் கலையாக—புத்தம் புதிய கலையாக—ஆகிவிடுமோ என்று கவலைப்பட வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

சிறந்த தமிழ்நூல்களை நன்கு கற்றுத் தமிழ்மொழி அறிவு நிரம்பப் பெருமையால் பிறையின்றி எழுதும் ஆற்றல் கைவரப் பெருந் சோம்பேறிகள், பேசுவதுபோல் எழுதவேண்டும், பாடவேண்டும் என்று கூறுகிறார்கள்; பிழைமலிய எழுதுகிறார்கள் இவர்களுடைய அறியாமை குறித்து இரங்குதலன்றி வேறென்ன செய்யலாம்?

பல நாகுகளிலிருந்து பலவழிகளிற் கிடைக்கும் செய்திகளை உடனுக்குடனே அச்சிட்டுப் பரப்பவேண்டிய செய்நித் தாள்களின் இடையூறுகளைக் கருதி அவற்றிலுள்ள பிழைகளையும் நாம் பொருட்படுத்தாமல் விடினும் விடலாம்.

மாண்டு மடிந்துபோன மணிப்பிரவாள நடையைப் படைத்தவர்கள் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்களாய்த் தமிழ்மொழியிலே பற்றின்றித் தமிழின் தன்விகரிலா மாண்பைச் சிதைக்கும் முயற்சியிலே வெளிப்படையாக ஈடுபட்டுள்ளவர்களையும், இதற்காகப் பாடுபடும் வெளியீடுகளையும் நாம் சிறிதும் மதிக்காமல் ஒதுக்கி வைத்துவிடலாம்.

‘கரிப்பிரவாள்’ நடைபும் ‘தஸ்புஸ்’ நடைபும் வேண்டாம்

ஆனால், “தமிழை வார்க்கிறோம், தமிழ் தமிழென உயிர்க்கிறோம், தமிழ்ப்பணி புரிகிறோம்,” என்று கூறிக்கொண்டு தமிழைச் சிதைக்கிறவர்களை நாம் கண்டிக்காமல் விடமுடியுமா? ‘நெற்றிக்கண்ணைக் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே’ என்று கூறிய நக்கீரரைப் போற்றுகிற நாம்—‘உயிருக்குக் கெடுதி ஏற்படினும் உண்மையை உரைப்பேன்’ என்று இயம்பிய நாவலரைப் பரவும் நாம்—தமிழ் மொழியின் ஆக்கக் கருதி இவர்களுடைய பிழைகளை எடுத்துக் காட்டவேண்டிய கடப்பாடுடையவர்களன்றோ? இந்த ‘நாமனிதர்கள்’ ஆங்கிலம், இந்தி முதலிய பல மொழிகளின் சொற்களை ஒரு வரையறையுமின்றித் தமிழிலே புகுத்தி ஒரு கரிப்பிரவாள் நடையை உண்டாக்குவதன் காரணம் யாதோ? சிறைச் சாலை, வழக்கு முதலிய தமிழ்ச்சொற்களிருக்க ‘ஜெயில்,’ ‘கேஸ்’ முதலிய ஆங்கிலச் சொற்களைப் புகுத்தித் “தஸ்புஸ்” நடைக்கு ஏன் வழிகாட்டவேண்டும்? ‘போர்டு, கார்டு, இண்டர், பாரட்லா’ முதலியவற்றை வலிந்து போற்றி “அரட்டைக் கச்சேரி” ஏன் செய்யவேண்டும்? தகுதியான தமிழ்ச்சொற்களிருக்கவும், வழக்கில் வந்த வடசொற்களிருக்கவும் ஜாமீன், ஜாபிதா முதலிய சொற்களை வாரி வழங்குவதேனோ? இவற்றால் தமிழுக்குக் “கட்டுமஸ்தான்” உடல் வந்துவிடுமா?

ஆரியச் சொற்களைத் தமிழில் ஆளும்போது அவற்றிலுள்ள ஆரிய எழுத்துக்களை நீக்கித் தமிழ் மயமாக்கி ஆளவேண்டுமென்பதே, தொல்காப்பியர், பவணந்திமுனிவர் முதலிய பேரறிஞர் கொள்கை. இந்தக் கொள்கையினையே தமிழ்ப் பெரும் புலவர்கள் யாவரும் தழுவி யுள்ளார். இதனையே பிறமொழிச் சொற்களை எடுத்தாளும் பொழுதும் நாம் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

இதனை விடுத்து ஆங்கிலம், இந்தி முதலிய மொழிகளின் சொற்களை மாத்திரமன்றி ஆரியச் சொற்களையும் சிலர் அவற்றின் “தத்ருபத்திலே” தமிழிலே புகுத்திப் புதுமை காண்கிறார்கள். ‘அக்னி, தூயன், இந்தான்,’ என்றெல்லாம் எழுதித் தமிழ்த் தாய்க்கு “ஹாநி” எடுக்கிறார்கள். இது ‘தித்திக்கும் செந்தமிழின் சீர்த்திக்கு’ அடுக்குமா? இந்தப் புதுயுக மனிதர்கள் உண்மையை உணர்ந்து தமிழ்மரபைச் சிதைக்காமலும் நாளுக்கு நாள், நூலுக்கு நூல் தம் கொள்கைகளை மாற்றாமலும் உறுதிப்பாட்டுடன் தமிழ்த்தொண்டு செய்தால் நமது தமிழ்மொழி நன்கு சிறந்தோங்குமன்றோ!

பேசும் பொழுதும் தமிழ்மொழியின் இனிமை தோன்ற நாம் பேசுதல் வேண்டும். நம் வாஞ்சை நிலையத் தமிழ் அறிவிப்பாளர் சிலர் பேசந் தமிழைக் கேட்கும்போது ‘ஆரியர் கூறுந்தமிழ்’ நகைச் சுவைக்குப் பொருளாகும், எனப்பேராசிரியர் தொல்காப்பிய உரையிற் கூறுவது நினைவுக்கு வரும். நிற்க. தாய்மொழிக்கு முதன்மையளிக்கிறோமா?

இப்பொழுது நாம் அடிமைத் தனையினின்றும் விடுதலை பெற்று நம்மை நாமே ஆளும் உரிமையுடையவர்களாகி விட்டோம். நமது தாய்மொழிக்கு நமது நாட்டிலே சம உரிமை கொடுக்க முயற்சிகள் நடக்கின்றன. அதனை அரசியல் மொழியாக்கவும் முடிவு செய்துள்ளார். கல்வியினையும் தாய் மொழியிலேயே ஊட்ட வேண்டுமென்றும் வற்புறுத்துகிறோம். ஆனால், இப்பொழுதுதானும் நமது மொழிக்கு நமது பேச்சிலே எழுத்திலே, வீட்டிலே நாட்டிலே நாம் முதன்மை கொடுக்கிறோமா?

தமிழ்மக்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் உரையாடும்போதும், ஒருவருக்கொருவர் எழுதும்போதும் தமிழை மாத்திரமே பயன்படுத்துவதாக உறுதி செய்து அதன்படி நடக்க வேண்டும். தமிழிலே எழுதும் அழைப்பிதழ்கள் அறிக்கைகள் முதலிய வற்றிலே ஆங்கிலச் சொற்களையும் எழுத்துக்களையும் கலவாமல் எழுதப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். நம் பெயர்களைத் தமிழிலும் அவற்றிற்கு முன்னே வரும் எழுத்துக்களை ஆங்கிலத்திலுமாகக் கலந்து எழுதும் வழக்கத்தை விடுத்து அவற்றைத் தமிழிலேயே எழுதல் வேண்டும். ஆங்கிலம், யப்பான் முதலிய மொழிகளைத் தாய்மொழிகளாகக் கொண்ட மக்கள் தம் பெயர்களை இவ்வாறு இருமொழிகளைக் கலந்து எழுதுகிறார்களா? ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியிலிருந்து நீங்கிய பின்னரும் நாமேன் நம் பெயரை நமது மொழியில் எழுதும்பொழுது கூட ஆங்கிலத்துக்கு அடிமைப் பட்டவர்கள் என்று காட்ட வேண்டும். தமிழிலே தந்தி அனுப்புதற்குச் சில நகரங்களிலே இப்பொழுது வாய்ப்புக்கள் இருக்கின்றன. அவற்றைப் பயன்படுத்துவோர் தொகை நாளுக்கு நாள் குறைந்து வருகிறதாம், என்னே நம் தமிழ் மக்களின் தமிழ் ஆர்வம்! அஞ்சல் உறைகளிலே தமிழிலே முகவரியினை எழுதும் தமிழர்கள் எத்தனை பேர் இங்குளர். இலங்கை முழுதும் தமிழைப் பரப்ப விரும்புபவர்கள் இதனைத் தானுஞ் செய்தல் கூடாதா?

தமிழிசையைப் போற்றுதல் யார்கடன்?

தமிழ் மக்கள் தமிழிசையைப் போற்ற வேண்டுமென்று அக்காலத்திலேயே நாவலர் கருதினார். சில இசைப்பாடல்களையும்

பாடித்தந்தார். ‘தமிழர்கள் தமிழிசையைப் போற்ற வேண்டும், தமிழ்ப் பாடல்களையே பாடவேண்டும்’ என்று கிளர்ச்சி செய்ய வேண்டிய நிலைமை தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்டதுகுறித்து உண்மைத் தமிழன் - மானமுள்ள தமிழன்—வருந்தாமலிருக்க முடியாது. தாய்மொழி அறிவு நிரம்பாத நம் குழந்தைகளுக்குப் பொருள் சிறிதும் தெரியாத நெலுங்குப்பாடல்களைத் தொடக்கத்திலே கற்பிக்கும் அறியாமை என்றுதான் முற்றும் நீங்குமோ? தென்னிந்தியாவிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் உள்ள தமிழ்மக்கள் இப்பொழுது உண்மையையுணர்ந்து தமிழிசை வளர்ச்சியில் ஊக்கங்கொண்டுள்ளனர். ஆனால், நமது கொழும்பு மாநகரில் உள்ள சில தமிழ்ப் பெரியோர்கள் இன்னும் தூங்கிக் கொண்டோனிருக்கிறார்கள். இவர்களையும் விரைவில் உண்மையையுணர்ந்து தமிழிசையாக்கங்கருதி உழைக்கச் செய்தல் இன்றியமையாதது.

கடைசியாக எந்த எந்தத் துறைகளிலே நாம் தமிழை வளர்க்கலாமோ அந்த அந்தத் துறைகளில் அதனை வளர்த்தலும், எல்லாத்துறைகளிலும் அதற்கு முதன்மை கொடுத்தலும் நமது கடன் என்பதை நாவலரைப் போற்றும் இந்தப் புனித நாளிலே வற்புறுத்தி எனது தலைமையுரையை நிறைவாக்குகிறேன். தமிழ் வாழ்க; தமிழிசை பெருகுக; நாவலர் புகழ் ஒங்குக.

வையை

வையையென்பது, தென்பாண்டி நாட்டில் ஓடும் சிறந்த ஆறு. இதனை வையை எனவும், வைகை எனவும் வழங்குவர். இவ்வாறு பண்டு தொட்டே வளர்ந்து வளந்தரும் பேராறு. இதனை இரண்டாயிரம் யாண்டு கட்டு முன்பிருந்த இளங்கோவடிகள் தாம் ஆக்கியருளிய சிலப்பதிகாரச் செஞ்சொற் கருவூலத்தில்,

‘உலகுபுரந் தூட்டும் உயர்பே ரொழுக்கத்துப்
புலவர் நாவிற் பொருந்திய பூங்கொடி
வையை யென்ற பெய்யாக் குலக்கொடி’

என, அழகுற அமைத்துப் பதித்து வைப்பாராயினர். அவ்வையை; விடுதலை பெற்ற நம்நாட்டில் வற்றாப் புனலுடன் வளஞ்சுரந்தாட்டி நாட்டில் பசியும் பிணியும் நீங்கி மக்களும் உயிர்களும் வாழ நன்னலம் நல்குக. வாழ்க வையை!

—செல்லார்க்கிழார்.

* புயலோ ! புயல் !! புயல் !!!

[புலவர் திரு. பொ. வே. சோமசுந்தரனார், மேலைப்பெருமறை.]

பித்தேறி னுனிறைவன் நல்லருளைக்

கைவிட்டான் பெருங்காற் றுனான்

மத்தேறி யுடைதயிர் போல் மன்னுயிர்கள்

உடைந்தொழிய மலக்கஞ் செய்தே

செத்தேயிங் கொழிகவெனச் சினந்திட்டான்

பேய்போலச் சீரூ நின்றான்

கொத்தேறு குழலுமையும் முகிலாயங்

கவனோடே கூடி னளால்!

திடுதிடென உலகதிரத் திசைநடுங்க

வானிருளத் தெய்வ மஞ்சச்

சடசடவென் றொலிபடத்தீந் தருவெல்லாம்

வேரோடே சாய்ந்து வீழ்க்

கடகடவென் றேநகைத்தான் ! கடல்பெருகித்

திடரேறிக் கலகஞ் செய்யப்

படபடவென் றேமாந்தர் பயத்தாலே

குலைநடுங்கிப் பதைத்து வீழ்ந்தார் !

எளியோர்கள் சிறுகுடிலும் எழிலோங்கு

மாளிகையும் இரைந்து சீறித்

துளியோங்கு மழையோடே சூறைவளி

சாடுதலால் சுவர்கள் சாயப்

புளியோங்கு மாமரமே தென்னைமரம்

வாழைமரம் புதல்பூண் டோடே

களியோங்கு பைங்கூழும் கரும்புகளும்

பாழாகிக் கழிந்த வாலோ !

* நந்தன யாண்டு, கார்த்திகைத் திங்கள் கடு-ம் நாள் (30-11-1952)
தஞ்சை திருச்சி மாவட்டங்களில் வீசிய சூறைப் பெருவளி குறித்துப்
பாடியது.

காற்றென்றே யிருந்திட்டார் காலையிலே
 மாலையிலே கடுங்காற் ருகிக்
 கூற்றென்றே உருக்கொண்டு கூ! கூ! வென்
 றேயார்த்துக் குமைத்தல் கண்டார்
 மாற்றொன்றும் அறியாதே மாந்தரெலாந்
 திகைத்திட்டார் மகார்கள் தம்மைப்
 போற்றும்வகை அறியாதே தாயரழப்
 புதல்வர்களும் பொருமி னாரால்.

ச

பட்டினியால் வாடுகின்ற ஏழைகுழல்
 பெரும்பொருளே படைத்து வாழ்வோர்
 கட்டியுயர் நீண்மாடம் சிறுர்பயிலும்
 கூடங்கள் சிதைத்து யாவும்
 குட்டிநெடுஞ் சுவராகப் பாழ்படுப்ப
 அச்சுவரைக் குறுகி நின்றே
 ஒட்டியுயிர் ஒம்பினரால் மானிடவர்
 சுவரின்றேல் ஒருவ ருய்யார்!

ரு

ஆடிழந்தேம்! என்றழுதார்! ஆனிழந்தேம்!
 என்றழுதார்! அந்தோ! வாழும்
 வீடிழந்தேம்! என்றழுதார்! மேத்தயிலா
 மானிடவர்! விண்ணிற் றோயுங்
 கோடிருந்தே வாழ்குரங்குங் குதித்தாடும்
 அணிற்ருழுவும் பிறவுங் கீதம்
 பாடிமகிழ் பறவைகளும் இழந்தேமென்
 றழுவாரைப் பார்த்தி லேமால்,

சு

‘நில்லாது பொருளுலகின் நில்லாது
 யாக்கையிவை நிலையென் றெண்ணி
 ஒல்லாத தீவினைசெய் துழலாதீர்!
 அறஞ்செய்ம்மின்! உலகீர்!’ என்றே
 சொல்லாலே மெய்ந்நூல்கள் சொல்வனவும்
 கேளாராய்ச் சுகித்து வாழும்
 கல்லாத புல்லருநேர் கண்டுணர
 வகைசெய்தான் காற்றுத் தேவன்.

எ

‘சிற்றயிரும் சிற்றுடலும் சின்னானும்
உடையீரே ! செருக்கேன் மின்னே !
உற்றயிர்வாழ் உலகெல்லாம் ஒருநொடியின்
நீளுக்கி ஊதித் தீர்ப்பேம் !
பெற்றவுயர் யாக்கையினுற் பெறுபயனும்
பெறீர்தெய்வம் பேணீர் ! வீணீர் !
உற்றதும் வாழ்க்கையிஃதிங் குறுஞ்சிறுமை
கண்டிருமென் னுணர் த்தி னானல் !

அ

காற்றுகி உயிர்க்குயிராய்க் காப்பாணும்
நீயொருநாட் கருணை மாறிக்
கூற்றுகிச் சினஞ்சிறந்து கொல்வானும்
நீயென்னில் யாமென் செய்கோம் ?
தேற்றுதே பெரும்பாவம் செய்கின்றேஞ்
சிறுமையினுற் செய்கை ! தேறிப்
போற்றுதேம் ! எனினுமெமைப் பொருளாகச்
சீறுவதோ ! புகழான் மிக்கோய் !

கூ

படைத்திடுவாய் உலகுயிரைப் பரிந்தோம்பிக்
காத்திடுவாய் ! பரனே ! மீண்டுந்
துடைத்திடுங்கால் காற்றுகிக் கூற்றுகிச்
சூழ்பிணியாய்த் துயரே செய்து
புடைத்திடுவாய் எனினுமிவை அருளென்றே
புகல்கின்றார் புலமை நூலோர்
சடைத்திகழும் பெருமா ! நின் றிருவருளே
வெல்கவெனத் தாழ்வே மன்னோ.

க௦

காட்சியும் கருத்தும்

[திரு. கா. கோவிந்தன், எம். ஏ. திருவத்திபுரம்.]

உலகில் நிலவும் உயிர்கள் அனைத்தும் பிறப்பால் ஒத்தனவே எனினும், அவை தம்முள் வேறுபடுவது அவை மேற்கொண்டொழுகும் தொழில் வேற்றுமையான் ஆம் என்று வள்ளுவர் கூறுகின்றனர். ஊன்றி நோக்கின் அவ்வேறுபாடு, அவர்தம் தொழில் வேறுபாட்டான் ஆகிறது என்பதினும், அவர்தம் மன வேறுபாட்டான் ஆகிறது என்று கோடலே பொருத்தமாதல் விளங்கும். மன வேறுபாடே சொல் வேறுபாடு தொழில் வேறுபாடுகளுக்குக் காரணமாம். “உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளி உண்டாகும்.” “மனத்துக்கண் மாசிலனாதலே அறமாம்” எனவும், “நினைத்தலும் செய்தலோடு ஒக்கும்” எனவும் கூறப்படுதலும் நோக்கற்பாலதாம். “மனம் வேறு, சொல் வேறு, மன்னு தொழில் வேறு” என இவ்வேறுபாட்டு முறைமையைக் காரண காரிய வரிசையில் வைத்து வழங்குவதும் காண்க. மக்கள் தம்முள் ஒத்த உள்ளத்தினராய் இல்லாது, வேறுபட்ட உள்ளத்தினராய் இருத்தலான் அன்றே, பிறப்பு, சாதி, சமயம், மொழி, நாடு, இவை காரணமாகத் தம்முள் பொருது கெட்டழிகின்றனர்.

இவ்வாறு மக்கள் ஒத்த உள்ளத்தினராய் இல்லாது இருத்தலின், அவரால் காணப்படும் பொருள் ஒன்றே ஆகவும், காணும் அவர்தம் உள்ளத்தே பல்வேறு கருத்துக்கள் நிகழுகின்றன. நிலவொளி வீசி எழும் முழுத்திங்கள், உலகில் உள்ள எல்லா உயிர்க்கும், ஒத்த காட்சியையே அளிக்கின்றது என்றாலும், அதைக் காணும் அரசன் உள்ளம், பகைவர் நாடுமீது படையெடுத்துச் செல்ல இக்காலம் எத்துணை நல்லகாலம் என எண்ணுகிறது; உழவன் உள்ளம், பயிர்களுக்கு இளைப்பின்றி நீர்பாய்ச்ச இன்பம் அளிக்குமே இக்காலம் என எண்ணுகிறது; கள்ளர் உள்ளம், தம் தொழிலைத் தடை செய்கின்றதே இந்நிலவொளி எனத் திங்கள்மீது காய்கின்றது; இளைஞர் உள்ளம், மணல் வீடு கட்டி விளையாடத் துள்ளுகின்றது; ஆடியும், பாடியும் இன்பம் துய்ப்பதற்குரிய இன்பக்காலம் இக்காலம் எனக் களிப்பெய்தும் பிரியாது கூடி உறையும் தலைமக்கள் உள்ளம்; “உங்கள் இளம்பிறையால் எங்கள் இளங்கொடிதான் எத்தனை கோடி யிரா இப்படி வாடுவதே” எனத் துயருறும், பிரிந்துறையும் தலைவியின் தோழி உள்ளம். மேலும், அறிவு, உருவு ஆய எல்லா நலனும் அமைப்பெற்ற இளம்பெண் ஒருத்தியைக்

காணும், காவியப் புலவன் உள்ளமும், ஓவியப் புலவன் உள்ளமும், காழுகன் உள்ளமும் ஒன்றாக இருக்க முடியுமா? மணமகனைப்பற்றி ஆராயுங்கால், மணமகள் தந்தை, அவன் கல்வியின் பெருமையை எண்ணுகின்றான்; அவன் தாய் அவன் செல்வப் பெருக்கை எண்ணுகிறாள்; அவள் சுற்றம், அவன் குலநலனை எண்ணுகிறது; மணமகள் உள்ளம் அவன் வடிவழகை எண்ணுகின்றது. இவ்வேறுபாடு அவர்தம் மனவேறுபாட்டை அன்றோ அறிவிக்கின்றது. ஒருவர்பால் குணம் உண்டு எனினும், கீழ்மக்கள் அவர்பால் உள்ள அவர்தம் சிறு குற்றத்தைக் கொண்டு புகல்வது, அக்கீழோர் தம் கருத்துக் கீழ்மையால் அன்றோ?

இனி, இவ்வாறு காணப்படும் ஒரே பொருள், காண்பார்தம் தகுதிக்கேற்ப, அவர்தம் உள்ளத்தே பல்வேறு வகைப்பட்ட கருத்துக்களைத் தோற்றுவிப்பதே அன்றி, காணுகின்ற ஒருவர் உள்ளத்திலேயே கால வேறுபாட்டான், வேறுபட்ட கருத்துக்களைத் தோற்றுவிப்பதும் உண்டு. ஞாயிற்றின் தோற்றம் என்றும் ஒன்றாகவே இருப்பினும், அதை இளமையில் காணுங்கால் எழுந்த உள்ளக் கிளர்ச்சி, அவர்க்கு, முதுமையிலும் அதைக் காணுங்கால் உண்டாதல் இல்லை. மணப்பருவம் எய்தா நிலையில், காமநோய் என்பது இத்தன்மைத்து என அறியாளாய்க், காமநோயால் வருந்தும் வாணியை நோக்கி,

“காதலென் பதுவென்? பூதமோ? பேயோ?

வெருட்டினால் நாய்போல் ஓடிடும்; வெருவில்,

தூர்த்தும்; குரைக்கும்; தொடரும் வெகுதொலை.”

என வீண் வீரம் பேசிய மனோன்மணி, பின்னர்க் காமநோயுற்று வருந்துங்காலை, “போதம் கரைந்து மேற் பொங்கிடும் அன்பை, பூதயாக்கையோ தடுத்திடும்,” என இரங்கி உரைத்தல், கால வேறுபாட்டான் நிகழ்ந்த அவள் மனவேறுபாட்டை அன்றோ அறிவிக்கின்றது.

அமைச்சன் குடிலன், சூழ்ச்சியால், சேரநாட்டரசன், புருடோத்தமன், பாண்டிநாட்டி மன்னன், சீவகனுடன் போர் தொடுத்து விட்டான். முதல்நாட் போரில், பாண்டிப் படைகள் தோற்று மீண்டன; சீவகனும், பகைவரால் கொல்லப்படும் நிலையில் உயிர் மீட்கப்பட்டான்; அரணும் அழிந்துவிட்டது. இந்நிலையால், உளத்துயர் மிக்கான் எனினும், மறுநாட் போரில் வெற்றி பெற்றோ, அன்றிக் களத்தில் உயிர்விட்டோ, பழி நீங்கிப் புகழ்பெறத் துணிந்துவிட்டான் அரசன். அந்நிலையில் அவன் ஆசிரியர் சுந்தரர் அவண் வருகின்றார். வந்த அவர் அரசனை நோக்கி, “கொக்கொக்க கூடும் பருவத்து மற்றதன்,

குத்தொக்க சீர்த்த விடத்து” என்ற முதுமொழிப்படி, தமக்குக் காலமும் இடனும் கருவியும் நன்கு வாயாவழி அடங்கியிருந்து, அவை வாய்த்தவழி வினையாற்றலே அறிவுடையார் செயல்; ஆதலின், அரணும் ஆற்றல் அற்று, வீரரும் வீறு இழந்து நிற்கும் இக்காலை, ஆண்மையானும், ஆற்றலானும், நின்னினும் சிறந்த நின் பகைவனுடன் போரிடல் நீத்து, அவனுடன் அமைதிபேசிப் பணிந்தொழுகலே நன்று; இவ்வாறு இன்று பணிந்தொழுகுவையேல், பின்னர் உயர்வைப் பெறுவாய்,” என்று கூறுகின்றார். இவ்வாறு அறிவுரை கூறும் அவர் உள்ளத்தே, தான் கூறிய அறிவுரைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் ஒரு காட்சி தோன்றுகிறது. “பெருவெள்ளம் பாயும் பேராறு ஒன்று; அதன் கரையில் மூங்கிலும் மரமும் நிறைந்துள்ளன; பெருவெள்ளம் பாயினும், பெருங்காற்று வீசினும், தம்நிலையில் சிறிதும் தாழாது நிற்கின்றன மரங்கள்; ஆனால் மூங்கில்களோ எனின், சிறுவெள்ளம் பாயினும், சிறுகாற்று வீசினும், அவற்றிற்கு ஏற்ப வளைந்து கொடுக்கின்றன. இறுதியில், மரங்கள் ஆணவோரும் அற்று வீழ்ந்து விடுகின்றன; மூங்கில்கள் மட்டும், காற்றும் மழையும் ஓய்ந்த பின்னர்த் தம்நிலையில் நிமிர்ந்து நிற்கின்றன; இவ்வாறு தான் கண்ட இக்காட்சியை எடுத்துக் கூறித் தாம் கூறவிரும்பிய கருத்தைக் கூறுகின்றார். “புயல்போல் வந்துளது போர்; இக்காலை நீ மரம் போல் பணியாது செருக்குற்று நிற்பையேல் நீ நின் கிளையுடன் அழிவது உறுதி. அவ்வாறன்றி, மூங்கில்போல் பணிந்து செல்வையேல் பின்னர் ஒருகால் சிறந்து வாழ்தலும் கூடும்,” என்றனர்.

“வளையும் வேய்நிமிரும்; வளையா நெடுமரம்

கிளையுடன் கெடுமே கிளர்காற் றதனால்.”

இனி, இதை அமைதியுடன் கேட்ட அரசன் உள்ளம் அக்காட்சியைக் காணும் முறையினைச் சற்று நோக்குவாம்: மூங்கிலை நோக்குகின்றான்; உள்ளே வயிரம் அற்று, வெற்றிடம் பெற்றுள்ளது; மரத்தை நோக்குகின்றான், இடைப்பகுதி வயிரம் முற்றிச் சிவந்து தோன்றுகின்றது. அன்றியும் மூங்கிலைப் பலரும் வேருடன் களைந்து எடுத்துச் செல்கின்றனர். ஆனால், மரத்தைக் களைய மனத்தாலும் நினைக்கிலர்; அன்றியும், காற்றாலும் மழையாலும் வீழ்ந்துகிடக்கும் மரத்தின் சிறுசிறு பகுதிகளையும், பொன்போற் பேணி எடுத்துச்செல்கின்றனரே அன்றி, அம் மூங்கில்களை ஒரு பொருளாக மதித்தலும் செய்கிலர். இக்காட்சியைக் கண்ட அவன் உள்ளம், அதை அப்படியே ஆசிரியனுக்கு எடுத்துக்கூறி, அதனால் தான் அறிந்த உண்மைகளையும் விளக்கு

கின்றது. “மூங்கில்போல் உள்ளத்தே உரம் அற்றவரே பகை வரைப் பணிந்து ஒழுகுவர்; மரம்போல் உரம் மிகப் பெற்றோர், துன்பம் உற்ற இடத்தில் உயிர்விடுவரேயல்லால் பற்றலரைக் கண்டு பணிந்தொழுகார்; “ஒட்டார்பின் சென்றொருவன் வாழ்தலின் அந்நிலையே, கெட்டான் எனப்படுதல் நன்று.” காற்றாலும் மழையாலும் அழியாது நிற்பினும், அம்மூங்கிலைப் போற்றுவார் ஒருவரும் இலராதல் போல, துன்பம் கண்டு அஞ்சிப் பகைவரைப் பணிந்து ஒழுகுவாரை உலகம் போற்றாது; அவரை அறிவதும் இல்லை. “கணம் கணம் தோன்றிக் கணம் கணம் மறையும் பிணம்பல; இவரெல்லாம் பிறந்தார் என்பவோ?” ஆணியேரும் அற்று விழுந்துவிடினும், மரத்தின் கிறுபகுதியும் பயன்படுதல் குறித்து அறிந்தோர் அதனைப் பெரிதும் பேணுதல் போல, உரனுடைக் கொள்கையால் உயிரிழக்கப்பெற்றோர் அறிவுடையோர் உள்ளத்தே பொன்போல் பொதிந்துவைக்கப் படுவர். ஆதலின், உள்ளத்தே உரம் மிகப் பெற்றுள்ளேன்; நாளைப் போரிட்டு, வெற்றியோ, அன்றி, இறப்போ பெறுதலே என் கடனும் எனக் கூறினான்.

“முனையும் ஓர்மரமோ? முனிவ! புல்லினம்!!

களைகுவர்; களைகிலர் காழ்பெறுந் தருக்கள்;

சேணுயர் தேக்கு திசையெறி சூறையில்

ஆணியேருடன் எழுந்துஅ திரந்து அசைந்து இறினும்,

பேணுவர் அதனைப் பெரியோர்! யாரே,

காணுவர் காழறு நாணமில் நாணலை?”

நண்டு ஆசிரியர் சுந்தரரும். அரசன் சீவகனும் கண்ட காட்சி ஒன்றே ஆகவும், அவர்தம் கருத்துக்கேற்ப, வேறுபட்டு விளங்குவது காண்க. காலமும், கருத்தும் இன்மை குறித்துக் கட்டுரையை இம்மட்டில் முடிக்கின்றேன்.

பொங்கற் புதுநாள் வாழ்த்து

[செல்லூர்க்கிழார், திரு. செ. ரெ. இராமசாமி பிள்ளை]

வண்ணக ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா

திருவளரும் செந்நெல்லும் தீங்கரும்பும் மாங்கனியும்
உருவளரும் பலாக்கனியும் உயரியவாழைக்கனியும்
தேனாறு பாய்ந்தோடத் தெங்கங்காய் பாகுடனே
ஆனாத வெண்சோறும் அனைவோர்க்கும் ஊட்டுகின்ற
மஞ்சளுடை பூண்டுவெள் ளிலைபாக்கும் வாய்மடுத்து
கஞ்சமுகம் காட்டிவரு பொங்கற்கனி வுத்தாயே! (தரவு)

இன்னிசையார் பறவைகளும் ஏற்றினமும் யாட்டினமும்
மன்னியகா ரான்களுடன் மற்றுள்ள உயிரிகளும்
தன்னிகரில் இன்படையத் தண்ணருளால் அமைத்துதவும்
அன்னேநிகர் தைப்பொங்கால்! ஆண்டாண்டு வாழியவே!

வாடையிலும் பனியினிலும் வாடுகின்ற மக்களுக்கு
ஆடையொடு சோறீக்க அருளுகின்ற பாற்பொங்கால்!
மாடையுறும் அணிபூண்டு மங்கையர்கள் வாழ்த்துரைப்ப
வேடையெலாம் ஓட்டவரும் மேதகவோய்! வாழியவே!

புதுக்கலத்தில் வெள்ளியன்ன பூஞ்சாலி அரிசியுடன்
மதிக்கதிர்போற் பாற்பெய்து வண்கரும்பின் கட்டியிட்டு
விதுப்புறவே பொங்கலிட்டு மேலிறைவன் தாள்போற்ற
முதுப்புதுமை தருபொங்கால்! முழுதுலகும் வாழியவே!
(தாழிசை)

ஏழை மக்கட் கிருநிதி ஆயினே;
தாழை முல்லை தாமரைப் பூவினே;

பாகார் பவள வாயுறு மங்கையர்
வாகார் இன்பம் வழங்குநல் அன்பினே. (ஈரடியிரண்டு)

பட்டினி எனவுயிர்க் கின்மை செய்தனே;
ஒட்டிய கிளைஞர்கள் உவப்பத் தோன்றினே;

சங்கொலி இசையொலி முழக்கந் தந்தனே;
எங்கணும் மகிழ்கொள இயைந்து வந்தனே. (ஓரடிநான்கு)

பொங்கலாய்ப் போந்தாய்நீ; பொற்புறுஉம் அன்போய்நீ;
மங்கையருக் கின்போய்நீ; மனைமாண்புக் கணியோய்நீ;
நெல்லெல்லாம் தருவோய்நீ; நிரைப்புல்லும் நிறைப்போய்நீ;
மல்லெல்லாம் கொடுப்போய்நீ; மன்பதையும் புரப்போய்நீ.

(இருசீரெட்டு)

அறமுநீ; அன்புநீ; அறிவுநீ; திருவுநீ;
திறமுநீ; செம்மைநீ; இம்மைநீ; தருவோய்நீ;
நிறைவுநீ; நலமுநீ; நெறியுநீ; குறியுநீ;
பிறவுநீ; பெட்புநீ; பெண்ணுநீ; ஆணுநீ.

(ஒருசீர் பதினாறு)

ஆங்கு.

(தனிச்சொல்)

இன்புறு பொருளெலாம் இயற்கையின் ஈந்துநீ
அன்புறு தாயென அமைந்து ஆண்டுதோறும்
தண்பனி நீர்மிகு தைஇத் திங்களின்
அண்ணுறு முதல்நாள் அன்புடன் தோன்றி
மன்பதை உலகுடன் மாட்டினம் யாட்டினம்
துன்பம் நீங்கி இன்பங் கொழிக்க
வருவாய் 'வருக! வருக!' என்னஎம்
திருவாய் மலர்ந்துனைச் சிறப்புற வாழ்த்துதும்
பொங்கல் நாளே! பொங்கல் நாளே!
இங்கண்மா ஞாலத் தென்றும் வாழியவே!

(சுரிதகம்)

காவிரி

காவிரி என்பது சோழநாட்டில் பல்வளங்கொழிக்கும் பண்புடையது. இவ் ஆறு வற்றா நீர்மல்கும் வளம் உடையது; இதனைக் காவேரி எனவும், பொன்னி எனவும் வேறு பெயரானும் வழங்குவர். இதன் பெருமையை இளங்கோவடிகள், தாம் ஆக்கியருளிய சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தில் பல் இடங்களில் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார். கம்பநாடரும் கோசல நாட்டைக் கூறுங்கால்,

‘காவிரி நாடன்ன கழனி நாடு’ எனப் பெருமிதத்தோடு காவிரியையே நாட்டொடு சார்புபடுத்திக் கூறுவதூஉம் காண்க.

‘வேல் ஆயிரம் விளையுட் டாகக்

காவிரி புரக்கும் நாடு கிழவோனே’

எனக் கரிகாற்சோழன் பெருமையை விளக்குங்கால், இக்காவிரியையே குறித்தது, அதன் பெருமையை உணர்த்தவே என்க. இக்காவிரி என்றும் வளஞ்சுரந்து உயர்களை வாழ்விக்குமாக. வாழ்க காவிரி!

—செல்லார்க்கிழார்.

வடமொழி வளருமா ?

மயிலாப்பூர் குப்புச்சாமி சாத்திரி ஆராய்ச்சிக் கழகத்தின் ஆதரவில் ஒரு சமக்கிருத வகுப்பை *மீமிசை நீதிமன்றத்தலைமை நீதிபதி பதஞ்சலி சாத்திரியார் 4-1-53-ல் மாலையில் சமக்கிருத வகுப்பை ஆரம்பித்து வைத்தார். அப்போது அவர் கூறியதாவது :

‘சிறிது காலத்துக்குமுன் நான் பம்பாயில் பேசியபோது கூறிய யோசனை இப்போது கண்கூடாக உருப்பெறுகிறது என்று கருதுகிறேன். உரையாடலை அடிப்படையாகக்கொண்டு சமக்கிருதம் கற்கும் முறையை திரு. சங்கரசுப்பிரமணிய ஐயர் உருவாக்கியிருக்கிறார். நான் ஓய்வு பெற்றபின், சமக்கிருதத்தை நன்றாகக்கற்று அதிற்பேச எண்ணியுள்ளேன்.

க0 அல்லது கஉ அகவையுள்ள சிறுவர்கள் சமக்கிருதத்தில் பேசும் படி திரு. சங்கரசுப்பிரமணிய ஐயர் செய்துவிட்டால், இம்மொழியின் எதிர்காலம் நன்றாக இருக்குமென்றே சொல்வேன்.

சமக்கிருதத்தின் பெருமையைப்பற்றி நான் இங்கு சொல்லத் தேவை இல்லை. இராட்டிரபதி இராசேந்திரப் பிரசாத் இதுபற்றிப்பேச வாய்ப்புக் கிடைத்தால் அதை விடுவதில்லை. நம் பழைய நாகரிகத்தில் (அ0) அல்லது (க0) விழுக்காடு இந்தச் சிறந்த மொழியில் ஆழ்ந்திருக்கின்றது. இந்த மொழியின் முதன்மையை நாம் உணர்ந்து நம் பண்பாட்டை இந்தியாவிலும் பிறநாடுகளிலும் பரப்ப முயன்றால் அதுவே ஒற்றுமைக்கான வலிமையாக அமையும்.

சமக்கிருதம் கற்றுக்கொடுப்பதில் கொள்ளப்படும் பழையமுறை தவறானது. எளிதான புதிய முறையில் கற்பிப்பதற்கு வேண்டிய பாடநூல்கள் இல்லை. சமக்கிருதம் கற்றுக்கொடுக்குங்கால் இளைஞர்களுக்கு முதலில் இலக்கணத்தைக் கற்பிக்காமல் மொழியை எளிதாகக் கற்பிக்கும் வேறு எந்த முறையும் வரவேற்கப்படும். இது வெற்றிபெற்றால் சமக்கிருதம் கற்பிப்பதில் ஒரு பெருமுன்னேற்றம் ஏற்பட்டதாக ஆகும்.

சமக்கிருதம் நாட்டுமொழியாக வேண்டுமென்று நான் முழுமனத்துடன் விரும்புகிறேன். கூடியவிரைவில் இது, நாட்டுமொழியாகுமென நம்புபவர்களில் யானும் ஒருவன். க0 அல்லது கந அகவையுள்ள சிறுவர்கள் சமக்கிருதத்தில் நன்கு பேசும்படி செய்வதில் திரு. சங்கரசுப்பிரமணிய ஐயர் வெற்றிபெறுவாரென்றால், நம்நாட்டு ஆட்சிமுறைகளை சமக்கிருதத்திலே ஏன் நடத்தக்கூடாது? என்பதற்குக் காரணமில்லை. அவர் முயற்சி வெற்றிபெறவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்.

தற்பீப்பு : இன்றைக்கு நாட்டில் பல்வேறு மொழிகள் உலகவழக்கினும் செய்யுள் வழக்கினும் நிலைபெற்று வழங்கிவருகின்றன. அவற்றுள்ளெல்லாம் தலைசிறந்தது நம் தமிழ்மொழி யென்றால் அது மிகையாகாது. எத்தனையோ மொழிகள் புறநீசல்போல் தோன்றின; வாழ்ந்தன; மடிந்தன; அவற்றுள் சில எட்டளவில் நிற்கின்றன; உயிரோடு நிலவும் மொழிகளுடன் அவை ஒவ்வொரு சொற்களாக ஒட்டுப் புற்போல் ஒட்டிக்கொண்

டிருக்கின்றன. அந்த இனத்தைச் சேர்ந்தனவே, லத்தீன், கிரீக், ஹீபுரு போன்ற மொழிகள். அவைகளின் உடன்பிறப்பே சமக்கிருதமும். அது செத்துப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகிவிட்டன. அதனை வளர்க்க முற்பட்டார் ஒரு சிலர். என்ன முற்பட்டும் சப்பாணிக் குழந்தை என்ன மருத்துவம் செய்தபோதிலும் நடமாட்டமில்லாமல் வீட்டின் மூலையில் முடங்கிக் கிடப்பதுபோல், இம்மொழியும் எட்டளவில் சூந்திக்கிடக்கின்றது. அதற்குப் புதுமுறை கண்டு வளர்க்க முற்படுதல் செத்த பிணத்தை உயிர்ப்பிக்கும் செயலை ஒத்ததே. இவ்வாறிருக்க அது, நாட்டாட்சி மொழியாக உருப்படுதல் எவ்வனம்? தமிழ்நாட்டில் பிறந்து தமிழரோடு பழகி தமிழால் உயிர்வாழும் மக்கள் தமிழை வளர்க்கவே முற்படுதல் வேண்டும்.

சமக்கிருதம் எந்தக் காலத்தும் பேச்சுவழக்கில் இருந்ததில்லை. எப்படிப் போற்றினும் அது வழக்கத்திற்கு வாராத கடுமொழியே ஆகும். அது உலகில் நிலவாத காரணம் அதனிடமுள்ள எழுத்துப் பெருக்கம் கூட்டெழுத்துமுறை களைத்தல் எடுத்தல் படுத்தல் போன்ற ஒலிமிகுதி.

இதே நிலையில் தமிழை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இனிய ஒலி, இயற்கையாக அமைந்த ஒலியமைப்பு, மெல்லொலி வல்லொலி இடையொலிகள் ஒரே அளவிலமைந்த சிறப்பு; எழுத்துப் பெருக்கம் மிகுதியின்மை, சிறுசிறு சொற்களான் அமைந்த சொற்குழுமங்கள் முதலான பலவாம்.

எனவே, தமிழ்நாட்டில் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் தமிழரே என்று தம்மை ஒவ்வொருவரும் எண்ணிக்கொண்டு தமிழ்மொழியை நாட்டு ஆட்சி மொழியாக அரசியல் அமைப்பு மொழியாகக்கொண்டு உலகியல் நடத்த முன்வருமாறு வேண்டுகின்றோம்.

நம் நாட்டுக்கவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் கொள்கைகளில்—தருத்தில் தமிழ்மக்களுக்கு வேறுபாடிராது; வேறுபாடிருக்கக் காரணமுமில்லை. அவர் தமிழ்மொழியைப்பற்றி என்ன கூறுகின்றார் பார்மின்!

“யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல்

இனிதாவ தெங்குங் காணோம்.”

என்பதும்,

“தெள்ளற்ற தமிழமுதின் சுவைகண்டார்

இங்கமரர் சிறப்புக் கண்டார்.”

என்பதும் அவர் பொன்மொழிகள். இம்மொழிகளைக் கடைப்பிடித்தேனும் தமிழை ஆட்சி மொழிக்குக் கொணர முயலும்படி வேண்டுகின்றோம்.

—ஆசிரியர்.

மதிப்புரை

‘முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை’

முருகவேள் பன்னிரு திருமுறையின் உரையாசிரியர் திரு. வ. ச. செங்கல்வராயபிள்ளை, எம். ஏ., அவர்களைச் செந்தமிழுலகிலும், செந்நெறி உலகிலும் அறியாதார் எவரும் இரார். இவர்கள் புலவுத் துறந்த புண்ணிய ராய், புலனழுக்கற்ற அந்தணராய், நிலவும் பணிவு இன்சொல் கனிமனம் மலர்முகம் வாய்ந்த சான்றவராய், துறைபோகக் கற்றுத் தொண்டே புரிந்துவரும் தண்டமிழ்ப் பெரும்புலவராய்த் திகழ்கின்றனர். இவர்கள் திருத்தொண்டிற்கு அளவின்று. அம்மட்டோ அவை சார்பாக வெளியிடும் நூல் உரைகளும் அன்னதே. அவர்கள், முருகவேள் திருமுறையை முன்னோன் திருமுறைபோன்று முந்நான்காக வகுத்து வாய்ப்போடு வழங்குதற்கு முருகவேள் திருவருளால் முழு உரிமையும் தகுதியும் உடையவராவர். ‘தேவார ஒளிநெறி’ ஒன்றே இம் மெய்யுணர்வுச் செல்வரின் ஒளிநிறுவும் நல்லக விளக்காகும்.

இப் பன்னிரு திருமுறையைப் பகுதி பகுதியாக வெளியிடும் நோக்கம் சாலச்சிறந்ததே. இச் சிறந்த திருத்தொண்டை மேற்கொண்டு செய்து வரும் தவப்பெருந் திருவினர் திருமதி. மீனாட்சிகலியாணசுந்தரம் அவர்கள். 2, இரண்டாந்தெரு, வடக்குக் கோபாலபுரம், சென்னை-6. விலை, பகுதி ஒன்றுக்கு ஒரு ரூபா. இந் நூல் செவ்வேள் அடியார் சீருடன் வழிபட்டுப் பராவும் விழுப்பம் உடையது. திருப்பாட்டுக்களும், செம்மையான உரையும், சொற்பொருளும், முடிபும், இன்றியமையா இடத்து வரலாறுகளும், ஒப்புமைப்பகுதி வாய்ந்த மேற்கோள்களும், பிறவும் அணி அணியாய் மணியொத்துத் திகழ்கின்றன. எவ்வாற்றானும் தக்க செவ்வியரால் உரைவகுத்து வெளிவரும் இப் பகுதித் திருமுறைகளைத் தமிழ்மூலகமும் சைவ உலகமும் வாங்கியும் வாங்குவித்தம் ஊக்குவிப்பது பெருங்கடனும் கடவுள் தொண்டும் என்றுகூறுவது மிகையாகாது. அங்ஙனம் செய்து ஏனையவும் வெளிவரத் துணைபுரியுமாறு அன்புடன் அனைவரையும் வேண்டுகின்றோம்.

செய்முறை பௌதிக நூல்

இந் நூலாசிரியர், ‘அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப்’ பௌதிகப்பகுதி விரிவுரையாளராவர். அவர்தம் திருப்பெயர், S. ஸ்ரீராமன், M.A., M. Sc., அவர்கள் என்ப. செந்தமிழாக்கத்திற்கும், நந்தமிழ் நாட்டின் முற்போக்கிற்கும் பெருந்துணைபுரிவது இத்தகைய அரும்பெரும் மொழிபெயர்ப்பு நூற்களேயாம். இவ் ஆசிரியர் கூடியவரை செவ்விய முறையில் தமிழ் ஆக்கம் பேணி நன்கு மொழிபெயர்த்துள்ளார்கள். இத்தகைய உண்மைத் தமிழார்வம் உற வாய்ப்புக்கிடைத்தது மெய்ம்மையாகத் தமிழ்நலம் பேணும் ‘அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்’ தொடர்பேயாம். இந்நூல் பல்கலைக் கழக நுழைவுப் புலமைத்துறைப் பகுதிக்கு வாய்ப்புடையதெனக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. இஃது அடிப்படைக் குறிப்பும், நீர்நிலையியல், வெப்ப வியல், ஒளியியல், ஒலியியல், காந்தவியல், மின்சாரவியல் முதலாக வகுக்கப் பட்டுள்ள இயல்களும், அவ்வவ்வியல்களின் உள்தலைப்பாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ள பல பகுதிகளும் உடையதாய் மிகச்சிறந்து விளங்குகின்றது. ஆசிரியன்மாரும், மாணவர்களும், தமிழ்ப்பெரு மக்களும் இதனை வாங்கி இது போன்ற பலாரிய நூல்கள் வெளிவரத் துணைபுரிந்து ஆசிரியர்தம் முயற்சியைப் பாராட்டுவார்களாக.

செய்திகளும் குறிப்புக்களும்

திரு. ச. த. சற்குணர் மறைவு

சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியில் முன்னைத் தமிழ்ப் பேராசிரியராக இருந்த திரு. சற்குணர் அவர்கள் தம் ௪௬-ஆம் அகவையில் தாம்பர நகரில் 23-12-52-ஆம் நாள் இறையடிப் பேறெய்தினார்கள்.

இவர்கள், முதலில் சென்னை ஹாரிஸ் உயர்நிலைப்பள்ளியிலும் பின்னர் நெடுங்காலம் சென்னை வேப்பேரித் திருப்பவல் உயர்நிலைப் பள்ளியிலும் அதன்பின் சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியிலும் பேராசிரியராக இருந்து தமிழ்த் தொண்டாற்றினார்கள்.

தமிழ் இலக்கணத்திலும் இலக்கியத்திலும் நுட்பமான ஆராய்ச்சி வன்மையும் மாணவர் உள்ளங்கண்டு கற்பிக்கும் ஆசிரியத் திறனும் பெற்றவர்கள்; தமிழுக்கு அவர்கள் பல்வகையானும் செய்த தொண்டுகள் பெரிதும் பாராட்டற்பாலன.

குறிப்பு: இவர்களின் பெரும்பிரிவுக்குப் பெரிதும் வருந்துகின்றோம். அவர்கள் நல்லயிர் இன்பவுலகில் இன்புறுக.

நெல்லை மாவட்டத்தில் அருள்நெறித் திருக்கூட்டம்

இதுகாலைப் பல இடங்களில் அமைக்கப் பெற்றுவரும் அருள்நெறித் திருக்கூட்டம் நெல்லை மாவட்டக்கிளையில் நேற்று மாலை நெல்லையப்பர் சுவாமி வசந்த மண்டபத்தில் மாபெரும் பொதுக்கூட்டம் துவங்கப் பட்டது.

அக் கூட்டத்தில் குன்றக்குடி திருவண்ணாமலை ஆதீனத் தலைவர் திருப்பெருந்திரு. செய்வகிகாமணி அருணாசல தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள் பேசுகையில், மக்களைத் தீய சத்திகளின் விலையில் வீழாது காத்து உண்மை நெறியில் அழைத்துச் சென்று உய்விப்பதே இவ்வருள்நெறித் திருக்கூட்டத்தின் நோக்கமென்று பல மேற்கொள்கள் காட்டிப் பேசினார்கள்.

குறிப்பு: நாத்திகம் பேசி நாத்தமும்பேறி வருகின்ற குழுக்கள் மலிந்துள்ள இக்காலத்தில் இவர்கள் போன்றார் தோன்றி தமிழுக்கும் சைவரன்னெறிக்கும் உறுகாலத் தூற்றுக்கோல்போன்று இவ்வாறுகிய நன்னெறியைப் பரப்ப முன்வந்தது குறித்துப் பெரிதும் மகிழ்கின்றோம்.

ஆந்திரர் சென்னையைக் கேட்பதற்கு தமிழ்நாடெங்கனும் கண்டனம்

சென்னை நகரம் தமக்கே உரியதாக வேண்டுமெனக் கூறும் ஆந்திரர் கட்கு, அவ்வாறு கேட்பது தகாது; பொருளற்றது; தமிழ் நாட்டுக்கே உரியது எனப் பல நகராண்மைக் கழகங்களும், நாட்டுப் பெருமக்களும் கூட்டங்கூடித் தத்தம் கருத்துரைகளைத் தெரிவித்துள்ளனர். அக் கழகங்களின் பெயர்களும், நாட்டுப் பெருமக்கள் பெயர்களும் ஒரு சிலவற்றை இதனடியில் குறிப்பிடுகின்றோம்.

- (க) காஞ்சி நகராண்மைக் கழகம்
- (உ) நாகை நகராண்மைக் கழகம்
- (ங) ஆரணி நகராண்மைக் கழகம்
- (ச) கோவைத் தமிழ்ச் சங்கம், இன்னும் பல கழகங்களும்,
- (1) பெரியார் திரு. ஈ. வே. ரா.
- (2) சுவாமி இராமானந்த தீர்த்தர்
- (3) திரு. எஸ். முத்தையா முதலியார்
- (4) திரு. டி. செங்கல்வராயன்
- (5) திரு. ஆர். கே. சண்முகஞ் செட்டியார்
- (6) திரு. டி. கே. சண்முகம்
- (7) திரு. டி. கே. பகவதி
- (8) திரு. வி. கே. இராமசாமி முதலியார்
- (9) திரு. எஸ். இராமசாமி நாயுடு
- (10) திரு. கே. காமராசு நாடார்
- (11) திரு. ம. பொ. சிவஞான கிராமணியார்

மற்றும் பல, தமிழ்நாட்டுப் பெரியார்களுமாவர்; விரிவஞ்சி முழுதும் வெளியிடப்பெறவில்லை.

குறிப்பு நாடு முழுதும் ஆந்திரர் சென்னையை விரும்புவதைக் கண்டனஞ் செய்துள்ளனர்; செய்து கொண்டிருக்கின்றனர்; இஃதறி யாதது போல் மேலும் மேலும் ஆந்திரர் சென்னையைக் கேட்பது, அவர்கள் தன்னலத்தையே காட்டுவதாக உள்ளது. அவர்கள் திருந்தி நெடுக இருந்த தமிழர், ஆந்திரர் உறவை மேலும் வளர்ப்பதற்கு இப்பிடி வாத குணத்தை விட்டுவிட விரும்புகின்றோம்.

சத்துள்ள உணவாக்க வழி

தற்போது அரிசி, கோதுமை முதலிய தானியங்களில் உயிர்ச்சத்து குறைந்துவருவதால் மக்கள் உடல்நலத்தோடு இருக்க முடியவில்லை. உணவு ஆராய்ச்சியில் வல்லுநரான டாக்டர் நெல்லர் பிளோடிஸ் என்பார், குறைந்த செலவில் உலகிலுள்ள உணவுப்பொருள்களை இரட் டிக்கச் செய்வது இயலவல்லதே என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். உணவுப் பண்டங்களில் அமினோகாடிகளைச் சேர்ப்பதுதான் அவர் கூறும் முறை. மண்ணெண்ணெய்த்தொழில் கழிவுப்பொருள்களிலிருந்தும், பார்லி முதலிய ஒருசில தானிய வகைகளிலிருந்தும் மேற்குறித்த அமினோகாடிகளை எடுக்கமுடியுமென்றும், இவற்றை அரிசி கோதுமை முதலிய பண்டங்களில் கலந்தால் உணவின் உயிர்ச்சத்து இல்லாது போயினும் மக்கள் உடல்நலத்துடன் நல்வாழ்வு வாழமுடியும் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நூலுவது வயதில் பஸ்முனைத்துப் பார்வையும் பெற்றவர்

அஸ்ஸாம் மாகாணத்தைச் சார்ந்த சில்லாங் என்னும் பகுதியில் ஒரு முதியவர் இருந்தார். இவர் தம் 106-ஆம் வயதில் 4—1—53-ல் கால

மாணர். இவர் வாழ்நாளில் நோய்நொடியின்றி இருந்ததாகத் தெரிகிறது. இவர் பெயர் பரமஅம்ச சங்கர்பூரி என்பது. துறவு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்த இப்பெரியார் 80-வது வயதில் கண்பார்வையை இழந்துவிட்டார்; பற்களும் விழுந்துவிட்டன. ஆனால், 100-வது வயதில் இழந்த பற்கள் மீண்டும் முளைத்தன. கண்பார்வையும் மீண்டும் கைவரப் பெற்றார். இறக்குந் தருவாயில் 23 பற்கள் அவருக்குப் புதிதாக முளைத்திருந்தன.

மலேயா மக்களின் தன்மானம்

இலண்டன் ஆஃஸ்போர்டு நிலையத்தினின்று அண்மையில் வெளிவந்துள்ள கலைக்களஞ்சியப் புதிய பதிப்புக்களை எரித்துவிடவேண்டுமென்று மலேயாவைச் சேர்ந்த ஓர் அரசியல் தலைவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதற்குக் காரணம், அப்பதிப்பில் மலேயாமக்களை 'புல்லர்கள்' என்று குறிப்பிட்டிருப்பதேயாகுமென அவர் கூறுகிறார். ஐக்கிய மலேயாச் சங்கத்தின் செயலாளராகிய இங்கி கூல்கிப்லி ஆசீம் என்பார் ஒரு கூட்டத்தில் பேசும்போது ஒவ்வொரு மலேயா நாட்டானும் இதனை உணரவேண்டுமென்று குறிப்பிட்டார். மலேயா மக்கள் என்பதற்கு அப்பதிப்பில் சோம்பேறிகள், ஒழுக்கமற்றவர்கள், கீழ்மையானவர்கள் என்று பொருள் சொல்லப்பட்டிருப்பதாகவும் கூறினார்.

நெல்லை அருணகிரி இசைக்கழகம் தமிழ்த்திருநாள்

நிகழும் வள்ளுவர் யாண்டு ககஅச—தை உச முதல் மாசி உ வரை (1953 பிப்ரவரி 6-ஆம் நாள் முதல் 13-ஆம் நாள்வரை) சனி தொடங்கி வெள்ளி முடியத் தொடர்ந்து நெல்லைத் தருமபுர மடத்தில் தமிழ்த்திருநாள் நிகழும். அதுகாலை, நெல்லை மாவட்டக் கல்வித்துறைத்தலைவர் திரு. வேத. அ. மரியசூசை M. A. L. T. அவர்கள் விழாவைத் தொடங்கிவைப்பார்கள். அறிஞர்கள் பலர் கலந்துகொள்வார்கள்.

இசைமுதலாக நாழிகைச்சொற்பொழிவு முப்பதுடன், சொற்போர், மொழிமரபு, உரையாடல், உடற்பயிற்சி, ஓரங்க நாடகம், கல்வித்திறை, கதைகள், அவதானம், ஆடல்பாடல் முதலியன, நிரலிலே கண்டவாறு நடைபெறும்.

விருதைத் தமிழ்வள்ளல் திரு. ச. வெள்ளைச்சாமி நாடாரவர்கள் அதுகாலை வள்ளுவர் விழாவைத் தொடங்கிவைப்பார்கள். ஏழாவது நாள் விழா நம் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகச் சார்பில் நடைபெறும்.

அன்பர்கள் யாவரும் நண்பர்களுடன் போந்து விழாவிற்கு கலந்துகொண்டு, கண்டும் கேட்டும் இன்புறுமாறு வேண்டுகின்றோம்.

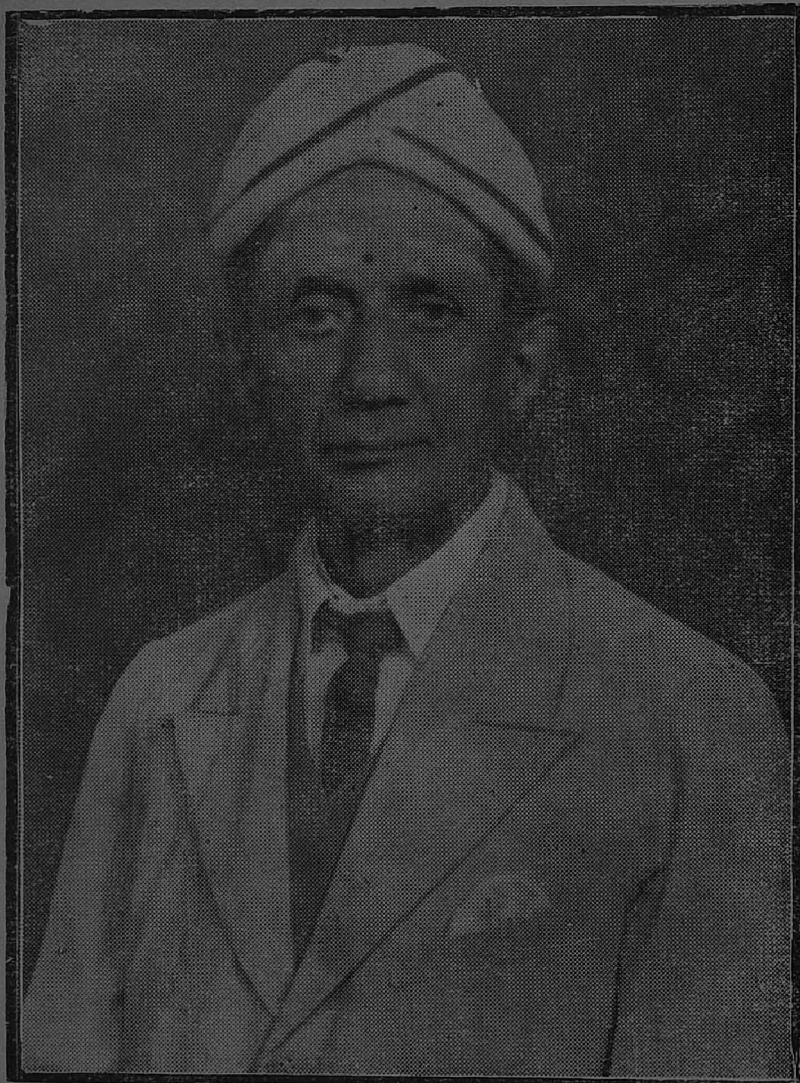

திருநெல்வேலித், தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்

கழகத்திற்காக, சென்னை 2-140, பிராட்வே,

அப்பர் அச்சகத்தில், திரு. வ. சுப்பையா அவர்களால்

அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது. ஆசிரியர்: வ. சுப்பையா.

நாடகப் பேராசிரியர்,
ப. சம்பந்த முதலியார் அவர்கள், பி.ஏ., பி.எல்.